

DE STER

Nr. 6 • Juni 1970 • 70e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING EZRA TAFT BENSON
van de Raad der Twaalven

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nummer 6 · Juni 1970
70e Jaargang

Redacteur:
Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:
H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende cliché's is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:
PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Een wel zeer actuele vermaning van Paulus luidt: „Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omléidingen des duivels. Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden . . .” (Ef. 6:11-12.)

De brieven en drukwerken die dagelijks mijn bureau passeren geven duidelijk blijk van de diepe bezorgdheid en vreselijke angst van waakzame mensen, vooral van bekommerde ouders in binnen- en buitenland, die vrezen dat wij mogelijk alles zullen verliezen wat ons lief en dierbaar is, en wel spoedig.

Heden ten dage zien wij ons gesteld tegenover wijdverspreide boosheden, die even verraderlijk als vernietigend zijn. Deze afgrijselijke, verderfelijke onheilen openbaren zich thans in onze muziek, in onze schilderkunst, in zedenbederf en in de zogenaamde sexuele opvoeding . . . Deze onheilen treden vooral op de voorgrond in de propaganda voor het gebruik van verdovende middelen . . . in vooraanstaande, toonaangevende tijdschriften en „ondergrondse” publikaties voor de jeugd, in televisie, film en radioprogramma's . . .

Wij kunnen de goddeloze, atheïstische machten die ons bedreigen echter overwinnen. Ja, met de hulp van de almachtige God kunnen — en moeten — wij de strijd winnen tegen de boze machten die ons bijna lijken te overweldigen. De eeuwige waarheden die God door middel van Zijn geïnspireerde profeten heeft geopenbaard zijn niet veranderd, en zullen ook nimmer veranderen. Laat ons dan „de gehele wapenrusting Gods” aandoen, opdat wij kunnen „staan tegen de listige omléidingen des duivels.” Een andere weg ter ontkoming is er niet. God is niet dood. Hij leeft, want Hij is in onze tijd verschenen, samen met Jezus Christus, Zijn geliefde Zoon. ○

INHOUD

O jeugd, bewaar het pand u toebetrouwd. Door president David O. McKay	163
Moroni. Door Richard J. Marshall	165
Samen de auteurs van de artikelen des geloofs? Door John W. Welch	168
Hoogmoed. Door Paul R. Cheesman	172
Doorbraak. Door Reed H. Bradford	174
De jeugd. Door ouderling Marion D. Hanks	177
Het grootste voorrecht. Door Marilyn McMeen Miller	178
Rein — wat een prachtig woord is dat. Door Richard L. Evans	179
De kunst van het vragen stellen. Door Stanley M. Grabowski	180
De zegeningen en de macht van het priesterschap. Door ouderling Mark E. Petersen	182
Doe niet als ik. Door Monroe en Shirley Paxman	185
DE kleine STER: Te klein, te groot. Door Sarah L. Johnson	41
De jonge schaapherder. Door Helen en Bay Gibbons	44

Omslag

Weinig gebeurtenissen vermeld in het Boek van Mormon hebben de lezer zozeer geboeid en zijn scheppende verbeeldingskracht zozeer gestimuleerd als de omstandigheden waaronder de platen van Moroni omstreeks het jaar 421 na Christus zijn begraven.

Weinig beschrijvingen van die gebeurtenis zullen zo gedenkwaardig zijn als het onlangs gereedgekomen schilderij van Moroni, die wij deze maand op de omslag reproduceren. Het schilderij, uitgevoerd in opdracht van de Kerk, is van de hand van een bekend Amerikaans illustrator, Tom Lovell, en zal in de bezoekerscentra overal ter wereld worden gebruikt. Op de omslag: „Moroni begraaft de platen.” ○

O jeugd, bewaar het pand u toebetrouwd

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

„Niemand verachte uw jonkheid,” zo schreef de apostel Paulus in een brief aan zijn jonge zendingsgesel Timotheüs, „maar zijt een voorbeeld der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid.” (1 Tim. 4:12.)

Voorzeker kenden Paulus en de leiders van de Kerk in die bedeling de kracht der jeugd, haar moed en haar overtuiging evenzeer als wij in deze bedeling van de volheid der tijden.

Aan het slot van deze brief pleitte Paulus: (1 Tim. 6:20) „O Timotheüs, bewaar het pand u toebetrouwd . . .” Iedere man en iedere vrouw is een pand toevertrouwd, dat hij of zij moet bewaren. „Als men vertrouwen in u stelt, is dat een groter compliment dan te worden bemind,” heeft iemand eens zeer terecht opgemerkt.

Wij moeten iedere dag wel dingen doen waar fysieke moed voor nodig is. Laat onze daden tevens versterkt zijn met morele moed. In de geschiedenisboeken komt menig verslag voor van de schitterende daden van loyale mannen, die ondanks tegenslagen en zelfs in het aangezicht van de dood datgene wisten te behouden wat aan hen was toevertrouwd, zoals Jozef die in Egypte werd verzocht door de listen van Potifars vrouw, Daniël tegenover de goddeloze heersers van Babylon, Petrus en Johannes voor het Sanhedrin, Paulus in ketenen voor koning Agrippa, Joseph Smith die, in de gevangenis geworpen, zijn godslasterlijke bewakers het zwijgen oplegde, deze en wel tienduizend andere leiders der mensheid geven een idee van de moed en de kracht die worden vereist bij het bewaren der aan ons toevertrouwde schatten.

De meeste kostbare gaven die aan onze zorgen zijn toevertrouwd worden ons geschonken, zonder dat wij ons ervoor hebben ingespannen, soms zonder enige verdienste onzerzijds. Het leven zelf is een gave en zo is het ook met een sterk lichaam en een normaal denkvermogen. Gezondheid is een grote schat. Er zijn mannen en vrouwen die deze even dwaas verkwisten als de verloren zoon in de gelijkenis.

Een helder verstand wordt bevorderd door een gezond lichaam. Lichamelijke gezondheid en gemoedsrust dragen bij tot ons levensgeluk. Iemand die een nerveus volbloed raspaard met de zweep afranselt en aan zijn leidsels rukt, veroordelen wij als een onverstandig paardrijder. Wij beschouwen zo iemand óf als een onwetend, óf als een boosaardig mens, die een prachtig dier zo te gronde richt. Hetzelfde doet iemand die op soortgelijke wijze zijn eigen jeugdige zenuwen geweld aandoet door het gebruik van stimulerende middelen, of zijn geweten door heimelijke verkeerde daden aantast. Kracht en bewaamheid zijn aan ieder mens als een heilig pand toevertrouwd.

Soms geven jongens en meisjes zich over aan het gebruik van genotmiddelen e.d. terwille van hun eigen populariteit. Wie ten koste van zijn eigen ge-

zondheid en karaktervastheid voortdurend naar populariteit dingt, is een dwaas. Wie in zijn streven om onder vrienden gewild te zijn voor verleidingen bezwijkt, verliest daarmee in werkelijkheid juist datgene waarnaar hij verlangt, terwijl een jongen die zich aan zijn normen houdt hun respect afdwingt.

Nog zo'n „pand“ dat ons is toevertrouwd zonder enige moeite onzerzijds, is een goede naam. Een der verantwoordelijkste opgaven voor jongelui is het onbesmet en onbevlekt bewaren van de goede naam die zij van hun familie hebben geërfd. Een der lofwaardigste vermaningen die men de jeugd kan geven is deze: behoud de goede naam die u is toevertrouwd. Ik zou graag willen dat iedere jongeman de verantwoordelijkheid leert gevoelen die aan het zoonschap is verbonden.

De derde verplichting die aan onze zorg en hoede is toevertrouwd, is het bewaren van de goede reputatie van de Kerk. Een lid van de Kerk kan geen enkele openlijke wandaad begaan zonder daarmee tevens een blaam te werpen op alle andere kerkleden. De kerk die in deze wereld het langst zal standhouden is de kerk die de edelste mannen en vrouwen voortbrengt. Wij hebben de weldaden van de Kerk ontvangen. De Kerk heeft ons geholpen. Nu zijn wij ook verplicht de Kerk te helpen. De Kerk vraagt wederkerig van ons dat wij voldoende ware mannelijkheid en vrouwelijkheid zullen tonen om te midden van tegenstand de maatstaven van de Kerk hoog te houden. Die maatstaven zijn in het dertiende artikel des geloofs als volgt prachtig samengevat:

Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: „Wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen; wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alles te doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.“

Nog een ander „pand“ is ons als Gods gave toevertrouwd, maar toch is dit iets dat ons alleen wordt geschonken als wij er zelf naar streven en een rechtschapen leven leiden. Het is een stellig vertrouwen in die goddelijkheid van Christus.

In de geschiedenis van Job hebben wij het verhaal van een man aan wie de Heer alle gewenste zegeningen had verleend. Hij bezat een mooi huis, waardige zoons en dochters, uitgestrekte akkers, goed bouwland, grote kudden vee en vele dienstknechten om deze te verzorgen. Aardse rijkdom stond hem ter beschikking. Hij bezat vele vrienden en een achtenswaardige reputatie. Hij werd door de mensen geëerd en door God begunstigd. Toen werden hem al deze dingen plotseling ontnomen. Door moord en brand,

door plunderende Sabeeërs en Chaldeeën verloor hij zijn kudden en zijn dienstknechten. Een geweldige orkaan vernietigde zijn zoons en dochters. Zelf werd hij door een afzichtelijke ziekte aangetast, die zo walgelijk was dat hij zich uit de menselijke samenleving moest terugtrekken en zijn aangetaste lichaam, zittende op een ashopop, krabde met een potscherf. Hij werd zelfs beroofd van de troost van zijn eigen vrouw, die tot hem zei: „Zegen (= vervloek, vert.) God, en sterf.“ (Job 2:9.)

Job bezat echter nog iets dat dieven noch brand, stormen noch de dood zelf hem konden ontnemen. Dat was zijn getuigenis van de levende God. Te midden van zijn bezoeken en in tegenwoordigheid van zijn zogenaamde „vertroosters“ riep hij uit:

„Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan (=op aarde verschijnen); „En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen;

„Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.“ (Job 19:25—27.)

Een dergelijke getuigenis is de grootste gave des levens. Dit vindt men niet in traagheid, maar in vlijt; niet in oneerlijkheid, maar in billijke bejegening van anderen; niet in toegeven aan genotzucht, maar in zelfbeheersing; niet in dronkenschap, maar in matigheid; niet in liederlijkheid, maar in kuisheid; niet in haat, maar in liefde; niet in twijfel en vrees, maar in geloof. Het wordt gevonden in deze belofte van Jezus: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek.“ (Zie Joh. 7:17.)

De zekerheid dat de toepassing van de beginselen van het Evangelie een verbijsterde wereld vrede en geluk zal brengen en dat het Evangelie van Jezus Christus in al zijn volheid op aarde is hersteld dient op hoge prijs te worden gesteld, evenals „de parel van grote waarde“ (zie Mt. 13:46.)

Ik heb hier slechts enkele van deze „panden“ opgenoemd, die aan de jeugd van onze Kerk zijn toevertrouwd, te weten de gave van gezondheid, de waarde van een goede naam, de zegeningen en de kansen die de Kerk ons biedt, en de manieren, middelen en gelegenheden tot het verkrijgen van een getuigenis van het bestaan van God, van de goddelijke zending van Zijn geliefde Zoon en van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus.

Mogen wij met deze gaven en verantwoordelijkheden onder onze berusting, de vermaning van Paulus als volgt weergeven: „O jeugd, bewaar het pand u toebetrouwd!“

Dat God u daartoe de kracht zal geven is mijn voortdurend gebed. ○

Moroni

DOOR RICHARD J. MARSHALL

Een ieder die het Boek van Mormon ooit gelezen heeft moet zich ongetwijfeld hebben afgevraagd onder welke omstandigheden Moroni tenslotte de gouden platen in de heuvel Cumorah begroef. In welk jaargetijde verzegelde hij de platen, die geen sterveling mocht aanschouwen totdat zij veertien eeuwen later door hemzelf aan de jonge profeet Joseph Smith getoond werden?

Lezers van het Boek van Mormon en allen die zijn boodschap vernemen zal het schilderij waarin die omstandigheden onlangs in tekening zijn gebracht wel aanspreken. Hierin heeft de bekende Amerikaanse illustrator Tom Lovell de weinige feiten die ons aangaande deze gebeurtenis bekend zijn samengesmolten met zijn weldoordachte gissingen. Het resultaat is een voorstelling van Moroni neergeknield in de sneeuw, een eenzame figuur tegen de achtergrond van hoge, sombere bomen. Op dat verheven moment vouwt Moroni zijn handen, legt ze op het heilige verslag, heft zijn hoofd op en zendt met gesloten ogen een gebed op, wellicht ter inwijding van deze geheime kluis, en de heilige inhoud die ze bevat. De metalen platen schitteren in het licht van de maan dat erop valt. Het zwaard van Laban is in silhouet

zichtbaar. De pasgedolven aarde ligt op de sneeuw verspreid.

Merkt echter op dat de afgebeelde figuur niet de indruk wekt van een verlaten en vertwijfeld man, de enige overlevende van zijn volk. De onbedekte armen zijn die van een krijgsman; het opgeheven gelaat toont de kracht van een profeet. Dit is de man die eens geschreven heeft: „Ik heb geen vrienden, noch een plaats om heen te gaan; en ik weet niet hoelang de Here zal toestaan, dat ik leef.” (Mormon 8:5.)

Waarom het grijze haar, de haveloze kleding? Dit is stellig geen jonge man. Kenners van het Boek van Mormon hebben erop gewezen dat Moroni waarschijnlijk nog jong moet zijn geweest toen hij de laatste grote slag bij Cumorah overleefde die tussen 385 en 400 na Chr. plaatsvond. Het was ongeveer 36 jaar na de laatste voorbereidingen voor de Cumorah oorlogen dat hij zijn allerlaatste geschrift te boek stelde. Zijn vader was blijkbaar in zijn vierenzeventigste levensjaar toen hij in 384 na Christus verklaarde dat hij „oud begon te worden”. Moroni moet even over de twintig zijn geweest of zelfs nog jonger, wellicht ook in de dertig of in de veertig, toen hij zijn tienduizend mannen

te Cumorah aanvoerde. Na de laatste slag had Moroni, voorzover wij weten, geen huis, geen rustplaats; hij leidde een zwervend bestaan, steeds op zijn hoede dat hij niet in de handen van de Lamanieten zou vallen om door hen omgebracht te worden. Zijn kleren getuigen niet langer van de beschaafde en verfijnde cultuur der Nephieten. Misschien zijn het eenvoudige dierenvellen geweest. Aan zijn arm draagt hij echter dezelfde opvallende armband die ook te zien is aan de arm van zijn vader Mormon in een vorig schilderij. (Era, april 1968, blz. 12.) Het enige teken van zijn geleerdheid zijn de platen. Dat Moroni een ontwikkeld man was lijdt geen twijfel, getuige het feit dat hij geschreven heeft: „En nu ziet, wij hebben deze kroniek geschreven naar onze kennis, in lettertekens, die onder ons de „hervormd-Egyptische” worden genoemd, die aan ons zijn doorgegeven en volgens onze wijze van spreken door ons zijn veranderd.

„En indien onze platen groot genoeg zouden zijn geweest, zouden wij in het Hebreeuws hebben geschreven; maar het Hebreeuws is door ons ook veranderd; en indien wij in het Hebreeuws hadden kunnen schrijven, ziet, dan zoudt gij geen onvolmaaktheid in onze

kroniek hebben gehad." (Mormon 9:32-33.)

Er is door sommige lezers op gewezen dat het er veel van weg heeft dat Moroni in het jaar 400 na Christus het boek heeft beëindigd met de gedachte dat hij niet meer zou schrijven. Dit waren toen zijn woorden: „Ziet, ik zwijg verder over dit volk. Ik ben de zoon van Mormon, en mijn vader was een afstammeling van Nephi." (Mormon 8:13.) Nadat hij, naar hij meende, zijn geschiedenis had voltooid, legde hij misschien de platen terzijde, maar

kwam er later weer op terug om er enkele dingen aan toe te voegen, een vertaling erbij te geven of besnoeiingen aan te brengen. Of misschien droeg hij die platen altijd bij zich tijdens zijn omzwervingen.

Toen zij op 25 april 1877 op het terrein van de tempel te Manti stonden, zei president Brigham Young tot Warren S. Snow: „Hier is de plek waar de profeet Moroni heeft gestaan en dit stuk land inwijdde voor een tempelterrein, en daarom is dit de aangewezen plek daarvoor en geen andere."

Het schijnt dus dat Moroni ruim de tijd heeft gehad om de belangrijkheid

van zijn roeping als beheerder van de heilige verslagen te overdenken.

Sommigen hebben de mogelijkheid geopperd dat Moroni zijn geschriften aanvankelijk beëindigd heeft toen hij gekomen was aan Mormon 8:13. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat hij pas verder schreef lang nadat hij erop gewezen had dat hij „maar enkele dingen te schrijven" had en „verder over dit volk" zou zwijgen. (Mormon 8:1, 13.) Na deze woorden voegt Moroni echter aanzienlijke stukken toe aan het Boek van Mormon, die de indruk wekken dat dat op een later tijdstip moet zijn gebeurd; deze toevoegingen zijn het lange hoofdstuk 9

van Mormon, zijn vertaling van Ethers geschriften, en tenslotte het laatste boek dat naar hem is genoemd. De laatste datum die is aangegeven is 421 na Christus.

Het is dus een wijzere, veel oudere man die in de sneeuw neerknielt en voorbereidingen treft om dit tweede getuigenis van Christus te verbergen — een eenzame man misschien, maar een man die nooit in gebreke is gebleven zijn getuigenis te geven: „En ik, Moroni, wil de Christus niet verloochenen.” (Moroni 1:3)

Dit is de sterveling die Johannes de Openbaarder als engel zag in een vi-

sioen, „en hij had het eeuwige evangelie, om te verkondigen dengenen, die op aarde wonen...” (Openbaring 14:6.) De erkenning door heiligen der laatste dagen dat Moroni inderdaad de engel was die eertijds door Johannes werd genoemd, werd ook bevestigd door de profeet Joseph Smith in Hiram (Ohio) op 3 november 1831, toen de Heer hem deze openbaring gaf: „Opdat deze dingen onder u bekend zouden worden, o, bewoners der aarde, heb Ik Mijn engel uitgezonden door het midden des hemels, en hij had het eeuwig Evangelie, en hij is aan enkelen verschenen en heeft het aan de mens overgedragen...” (L. & V. 133:36.)

Ironisch genoeg is Moroni's vaarwel in zijn laatste hoofdstuk gericht „tot mijn broederen, de Lamanieten” (Moroni 10:1.), en hij geeft hun zijn getuigenis van Christus met zijn grote vermaning in vers 4, die dikwijls geciteerd wordt door mormoonse zendelingen om toekomstige bekeerlingen te helpen ge-

tuiigenissen te verkrijgen van het Boek van Mormon.

In het nieuwe schilderij van Lovell, wekt deze profeet die tevens krijgsman en zwerver was geweest niet de indruk een verlaten en eenzaam man te zijn wanneer men zijn waardige groet leest — het laatste vers van al zijn geschriften —: „En nu zeg ik allen vaarwel. Spoedig ga ik in het paradijs van God rusten, totdat mijn geest en lichaam zich wederom zullen verenigen, en ik zegevierend door het hemelruim word gevoerd om u te ontmoeten voor de aangename rechterstoel van de grote Jehova, de Eeuwige rechter van levenden en doden. Amen.” (Moroni 10:34.) ○

JOHN W. WELCH¹

En vergelijking van de samenvatting van evangelische waarheden in de artikelen des geloofs met de geïnspireerde geschriften van Paulus zou ons wellicht aanleiding kunnen geven tot de vraag: Waren de profeten van twee verschillende bedelingen ...

Samen de auteurs van de artikelen des geloofs?

Vele van onze artikelen des geloofs werden, in tegenstelling tot de algemene opinie, al geschreven lang voordat de zgn. „Wentworthbrief” in 1842 door Joseph Smith werd ondertekend en verzonden. Feitelijk zijn ze zelfs al vóór de geboorte van Joseph Smith geschreven. Hoewel ze toen nog niet in 13 geordende punten beknopt gerangschikt waren, waren toch de artikelen des geloofs, hetzij direct of indirect, reeds opgenomen in de zendbrieven van Paulus. Het genie van Joseph Smith blijkt duidelijk uit zijn vermogen om de voornaamste bestanddelen van het Evangelie af te zonderen en in het kort samen te vatten uit de zendbrieven van Paulus, die sedert de dagen van Petrus „zwaar om te verstaan” zijn genoemd. (Zie II Pet. 3:16.)

Het merkwaardige onderlinge verband tussen onze artikelen des geloofs en Paulus' geschriften is in overeenstemming met de aard van de goddelijke opdracht die elk van deze beide mannen had ontvangen. Joseph Smith werd geroepen om het Evangelie te herstellen. Hij had tot taak alle eeuwige beginselen van het Evangelie stuk voor stuk te onderwijzen en met nadruk onder de aandacht te brengen, zoals deze in de vroeg-apostolische kerk waren onderwezen en benadrukt. Ook de apostel Paulus was geroepen om het Evangelie te onderwijzen, in het bijzonder aan de heidenen. Zijn bekendheid met hemelse wezens en zijn bekering tot de waarheid waren het gevolg van een verschijning van Jezus Christus aan hem, op nagenoeg dezelfde wijze als Christus in het jaar 1820 aan Joseph Smith verscheen. In het licht van de gelijksoortige ervaringen

en taken van deze twee geïnspireerde mannen is het niet verwonderlijk dat hun fundamentele geloofsopvattingen en geestelijke waarden vrijwel gelijkkluidend waren. Zeer toepasselijk komt de naam van Paulus in het laatste geloofsartikel voor, bijna als de handtekening van een medeauteur. Dit dertiende artikel des geloofs luidt als volgt:

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: Wij geloven alles; wij hopen alles; wij hebben veel doorstaan, en hopen in staat te zijn alles te doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.”

„De vermaning van Paulus” waarophier gezinspeeld wordt vinden wij in I Kor. 13:7: „(De liefde) gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.” De overeenkomst treft ons onmiddellijk. De laatste zin van dit geloofsartikel is afkomstig uit een andere vermaning van Paulus, nl.:

„Voorts, broeders, al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt datzelve.” (Fil. 4:8.)

Het eerste geloofsartikel: De Godheid

Het eerste artikel des geloofs komt ook rechtstreeks overeen met een tekst van Paulus. Dit luidt:

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest.”

Dat Paulus eveneens in dezelfde voorstelling van de Godheid geloofde als Joseph Smith blijkt duidelijk uit de

¹ John W. Welch heeft gestudeerd aan de Brigham Young Universiteit, waar hij tegenwoordig wijsbegeerte doceert. Van 1966–1968 was hij werkzaam in de Zuidduitse Zending en hij heeft ook bij de Kerkelijke Inlichtingsdienst gewerkt. Zijn vrouw heet Norma Jean Sutton en ze wonen in de 36ste Wijk (4de Ring) van de BYU, waar de schrijver zondagsschoolleeraar is.

Dit artikel geeft geen beschouwing van Paulus' christologie of van zijn zgn. leer van verlossing door genade alleen, en evenmin van zijn „minachting voor vrouwen,“ allemaal punten die de boodschap van de grote zendingsapostel zo buitengewoon aanvechtbaar hebben gemaakt. In dit artikel wordt veeleer een poging ondernomen om de grondbeginselen van het Evangelie in Paulus' geschriften terug te vinden. Wij dienen ons wel bewust te zijn van Paulus' diepgaande invloed op de ideologie van het mormonisme, alsook op het orthodoxe protestantisme.

De Zendbrief aan de Hebreëën is eveneens opgenomen in de verzameling Paulinische brieven, en wel om de volgende reden: Hoewel deze brief ook wel door iemand anders geschreven kan zijn, draagt hij de naam van Paulus en werd

blijkbaar door hem onderschreven. Het gebeurt wel meer dat regeringshoofden of andere vooraanstaande personen een redevoering uitspreken, die niet door hen zelf geschreven is. Wie in het geval van Paulus zo'n secretaris of medeopsteller is geweest, is een kwestie van interessante speculaties. Clementius van Alexandrië, een kerkvader uit de derde eeuw (150—215) hield het ervoor dat Paulus deze zendbrief in het Hebreeuws had geschreven en dat Lukas deze in het Grieks had vertaald. Hoe dit ook zij, in de papyrusrollen van Chester Beatty (een nieuwtestamentische canon uit de tweede eeuw) komt Hebreëën voor op de tweede plaats onder de brieven van Paulus, tussen Romeinen en 1 Korinthiërs.

tweede brief aan de Korinthiërs, waarin Paulus niet alleen onderscheid maakt tussen de drie afzonderlijke leden der Godheid, maar ook van elk daarvan een der specifieke eigenschappen vermeldt:

„De genade van den Heere Jezus Christus, en de liefde van God, en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen.“ (II Kor. 13:13.)

Het vierde geloofsartikel: De eerste beginselen en verordeningen

In het vierde artikel des geloofs worden de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie in grote trekken aangeduid, en wel op een wijze die wij doorgaans als specifiek mormoons beschouwen:

„Wij geloven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: 1e. Geloof in de Here Jezus Christus; 2e. Bekering; 3e. Doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; 4e. Handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes.“

In een uiteenzetting voor de vroege bekeerlingen tot de Kerk, begint Paulus echter te spreken over „de eerste beginselen der woorden Gods.“ (Heb. 5:12.) Nadat hij de leden heeft voorgelaten dat zij de melkspijze der eerste beginselen moeten laten staan en voort moeten gaan tot het gebruik van vaste spijs en tot volwassenheid komen, geeft Paulus een opsomming van wat hij onder deze eerste beginselen verstaat, nl.:

„... het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God, van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwige oordeel.“ (Heb. 6:1-2.)

Ook hier weer worden de eerste beginselen van het Evangelie zowel door Joseph Smith als door Paulus woord voor woord op bijna precies dezelfde wijze weergegeven.

Het vijfde geloofsartikel: Het gezag

Aan de toepassing van het ware Evangelie van Christus ligt het priesterschap ten grondslag. In het vijfde artikel des geloofs wordt de hedendaagse opvatting van de ordening tot het priesterschap tot uitdrukking gebracht:

„Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.“

Stemt deze uitlegging overeen met de leerstellingen van de oorspronkelijke kerk? Ja, zeker. Paulus, die tijdens zijn tweede zendingsreis Timotheüs had bekeerd, herinnert Timotheüs aan het priesterschap dat hij draagt en geeft hem een overzicht van de wijze waarop hij dit had ontvangen:

„Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie, met oplegging der handen des ouderling-schaps.“ (I Tim. 4:14.)

Elk onderdeel van een op de juiste wijze verrichte ordening tot het priesterschap is vervat in de punten die zowel door Joseph Smith als door Paulus zijn beschreven. Wie zou trouwens meer afweten van de ware hiërarchie in het priesterschap dan deze twee mannen, die het zelf onder de bevoegde handen van de juiste gezagsdragers hadden ontvangen?

Het zesde geloofsartikel: Ambten in het priesterschap

Het priesterschap is georganiseerd: leder bepaald ambt en gezag heeft zijn onderscheiden plaats en zijn eigen taak. Paulus wist dit, want voordat hijzelf een groot kerkleider werd, had hij jarenlang de werkzaamheden van de apostelen en priesterschapsdragers geobserveerd en bestudeerd. In een brief aan een van zijn meest geliefde gemeenten, nl. die van Efeze, beschrijft Paulus de Kerk als

een groot lichaam, dat echter uit vele delen bestaat. Elk ambt in het priesterschap is een belangrijk onderdeel van het geheel en in een bepaalde passage van dit schriftgedeelte staat o. a. het volgende:

„En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars.“ (Ef. 4:11.)

In meer eigentijdse taal geeft men deze zelfde tekst aldus weer: „Volgens hetgeen Hij heeft gegeven moeten sommigen dienst doen als apostelen, sommigen als profeten, sommigen als evangelisten en sommigen als herders en leraars . . .“

Vergelijk nu dat vers eens met het zesde geloofsartikel: *„Wij geloven in dezelfde organisatie, die in de oorspronkelijke kerk bestond, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten, enz.“*

De eenheid en harmonie tussen beide formuleringen is opvallend. Dit is een van die gevallen waarin het geheel groter is dan de som van zijn onderdelen.

Het zevende geloofsartikel: De gaven des Geestes

Nog een ander geval betreft de gaven des Geestes. Men moet zelf iemand zijn die de afzonderlijke wonderen van die Geest heeft ervaren om in de oneindige kracht van die Geest te kunnen geloven. In het zevende artikel des geloofs noemt Joseph Smith zes dergelijke gaven des Geestes op:

„Wij geloven in de gave van talen, profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen, enz.“

Ook Paulus geeft een opsomming van enkele gaven des Geestes. Deze bevat negen van die gaven, waarvan er vier met name voorkomen in de opsomming van Joseph Smith:

„Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest; en een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen.“ (I Kor. 12:8-10.)

In taal die meer van onze tijd is verduidelijkt men dit wellicht enigszins door het als volgt weer te geven: „Want de één wordt het door de Geest gegeven wijze woorden te spreken, en een ander om uitspraken te doen die van kennis getuigen . . .“ enz.

De gaven van gezondmaking, profetie, talen en de uitlegging van talen worden zowel door Joseph Smith als door Paulus vermeld. De beide andere gaven die eveneens door Joseph Smith worden genoemd, nl. de gaven van visioenen en openbaring, zijn ten nauwste verwant aan de overige gaven die wel door Paulus worden vermeld, nl. de gaven van wijsheid, kennis en geloof.

Het twaalfde geloofsartikel: Gehoorzaamheid aan de wet
Neem nu het twaalfde artikel des deloofs eens in oogen-schouw. Het vraagstuk van ongehoorzaamheid aan de burgerlijke overheid was voor de eerste christenen even belangrijk als in deze tijd, en evenals de mormonen in Illinois

meenden de eerste christenen zich te moeten onderwerpen aan keizers en stadhouders, zelfs al kostte dit hun het leven, in plaats van de burgerlijke overheden te trotseren. Paulus vermaant de Romeinen als volgt: „Alle ziel zij den machten, over haar gesteld, onderworpen“ (Rom. 13:1) en voorts: „Zo geeft dan een iegelijk, wat gij schuldig zijt; schatting, dien gij schatting, tol, dien gij den tol, vreze, dien gij de vreze, eer, dien gij de eer schuldig zijt.“ (Rom. 13:7.)¹ De overeenkomst van deze uitspraak met het twaalfde geloofsartikel is onmiskenbaar:

„Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.“

VERWIJZING NAAR ANDERE ARTIKELN

Tot dusverre zijn de artikelen 1, 4, 5, 6, 7, 12 en 13 in oogen-schouwgenomen. Hoewel de overige artikelen des geloofs niet woordelijk in de brieven van Paulus voorkomen, zijn ze toch stuk voor stuk in indirecte vorm overal verspreid in de geschriften van de apostel te vinden. Bepaalde dingen zijn natuurlijk moeilijk op te sporen, en de Schriften geweld aandoen of verdraaien, zodat ze in onze kraam te pas komen, moet worden vermeden. De zinsneden „het Boek van Mormon“ en „op het westelijk vasteland“ zullen in iedere willekeurige Griekse tekst uit de eerste eeuw moeilijk te vinden zijn. De aan elk onderwerp van het Evangelie ten grondslag liggende theorieën zullen echter in de zendbrieven van Paulus op zeer overtuigende wijze voorkomen.

Het tweede geloofsartikel: De straf op de zonde

Het tweede artikel des geloofs kan worden verkregen door twee Paulinische teksten met elkaar te verbinden. Dit artikel luidt als volgt:

„Wij geloven, dat de mens voor zijn eigen zonden zal worden gestraft, en niet voor Adams overtreding.“

Het bevat dus twee grondgedachten: Ten eerste dat de mens zal oogsten wat hij zaait, en ten tweede dat de mens niet zal worden gestraft voor de val van Adam. Deze beide begrippen zijn Paulinisch:

„Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.“ (Gal. 6:7.)

„Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.“ (I Kor. 15:22.)

Het derde geloofsartikel: Verzoening en gehoorzaamheid

Het derde artikel des geloofs vermeldt dat door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van Zijn Evangelie. Aangezien dit het hoofdthema is van Paulus' gehele boodschap, zou men elk willekeurig aantal teksten kunnen kiezen ter illustratie van zijn geloof in de verlossende macht van Christus en in het belang van gehoorzaamheid in ons leven.

„Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou; en dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem alle dingen verzoenen zou tot Zichzelven, hetzij de dingen,

¹ Ook Petrus geeft de heiligen dezelfde raad: „Eert den koning.“ (I Pet. 2:17.)

die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn." (Kol. 1:19-20.)

"En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden." (Heb. 5:9.)

Het achtste geloofsartikel: Alle openbaring is Schriftuur

Het achtste artikel des geloofs bevestigt het mormoonse geloof in de Heilige Schriften als het Woord van God. In zijn tweede brief aan Timotheüs verklaart Paulus uitdrukkelijk dit ook te geloven:

"Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is." (II Tim. 3:16.)

De uitdrukking „al de Schrift“ omvat alle openbaringen die de Heer in verleden, heden en toekomst gebiedt neer te schrijven. Stellig zou noch Paulus, noch enige andere profeet een poging willen ondernemen om God een beperking op te leggen door te beweren dat Hij op een gegeven moment aan niemand anders meer iets zou kunnen openbaren. Het ligt zelfs voor de hand dat iemand die zoveel openbaringen had ontvangen als Paulus eigenlijk reden te over moest hebben om te geloven en te hopen dat communicatie met de Heer ook binnen het bereik van de latere heiligen zou zijn. Het negende artikel des geloofs luidt dan ook:

"Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren."

Het tiende geloofsartikel: De vergadering van Israël en de wederkomst van Christus

Het tiende artikel des geloofs gaat over de vergadering van Israël in de laatste dagen en de tweede komst van Jezus Christus in heerlijkheid. Deze beide thema's nemen in vele brieven van Paulus een dominerende plaats in. In het 10de en 11de hoofdstuk van Romeinen spreekt hij van begin tot einde over het huis Israëls en in Heb. 12:22 over het Nieuwe Jeruzalem. In I Thes. wordt herhaaldelijk het accent gelegd op de wederkomst des Heren. (Zie I Thes. 2:19; 3:13; 4:16; 5:2.)

Het elfde geloofsartikel: Gewetensvrijheid

Tenslotte behoudt het elfde artikel des geloofs aan ieder mens het recht voor God te dienen volgens de ingeving van zijn eigen geweten. Paulus zag in hoe vruchteloos het is iemand ertoe te dwingen God te dienen en te vereren. Hij zag ook in dat het geweten van ieder mens hem onafhankelijk van geschreven wetten zou aanzetten tot werken in overeenstemming met Gods wil, waarvoor hij geoordeeld zou kunnen worden.

"Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, dezen, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet; als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook onschuldigende, in den dag wanneer God de verborgen dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie." (Zie Rom. 2:14-16.)

Derhalve, „laat hen aanbidden, hoe, waar of wat zij ook willen." Het recht om God te dienen is altijd een persoonlijk voorrecht geweest.

Zo zijn dus alle 13 artikelen des geloofs in nauwe onderlinge samenhang gebracht met passages uit de brieven van Paulus. Acht van deze passages werden bijna letterlijk uit de geschriften van Paulus aangehaald, terwijl andere wat hun strekking aangaat nauwkeurig daarmee overeenstemmen. De in deze geloofsartikelen behandelde stof is een weergave van de voornaamste onderwerpen waarover Paulus heeft geschreven. Het meesterwerk dat Joseph Smith heeft volbracht door de leringen van Paulus op één enkele bladzijde beknopt samen te vatten geeft een duidelijk beeld van zijn inspiratie en zijn uitgesproken geloof in het Evangelie. Hier hebben wij dus de artikelen des geloofs van de vroeg-apostolische kerk, hersteld door een profeet van de nieuwe tijd. ○

Geloofsartikel	Na te slaan in de brieven van Paulus
1	II Kor. 13:13
2	Gal. 6:7 en I Kor. 15:22
3	Kol. 1:19 en 20; Heb. 5:9
4	Heb. 6:1-2
5	I Tim. 4:14
6	Ef. 4:11
7	I Kor. 12:8-10
8	II Tim. 3:16; II Kor. 13:1
9	I Kor. 2:10-11
10	Heb. 12:22; en I Thes. 2:19; 3:13
11	Rom. 2:14-16
12	Rom. 13:1, 7
13	I Kor. 13:7 en Fil. 4:8

HOOGMOED

Toen Samuël de Lamaniet de Nephieten waarschuwde dat zij zich moesten bekeren, maakte hij hun bekend dat hun ondergang verzekerd was, want, zeide hij.

„... gij hebt gedurende al de dagen uws levens gezocht naar hetgeen gij kondet verkrijgen; en gij hebt naar geluk gezocht door ongerechtigheid te bedrijven, wat in strijd is met de aard van die gerechtigheid, die in ons Groot en Eeuwig Hoofd is.” (Hel. 13:38.)

De goddeloze praktijken der Nephieten bestonden o. a. hieruit, dat zij hun zinnen hadden gezet op stoffelijke zaken zoals kostbare kleding en sieraden, dat zij andere mensen uitbuitten en zichzelf boven anderen verhieven.

Aangezien de toestand van de afvallige Nephieten zo ernstig was, loont het de moeite een onderzoek in te stellen naar de oorzaak van hun ongerechtigheid. Als wij te weten komen hoe deze toestanden waren, kunnen wij misschien in onze eigen samenleving en in ons persoonlijk leven toekomstige fouten vermijden. Althans behoort dit een van de nuttige lessen der geschiedenis te zijn.

Merk op dat Samuël uiteenzet hoe het doel van het zoeken naar geluk de drijfveer was van de goddeloze daden der afvallige Nephieten. Weldra zouden zij met schade en schande leren wat Alma eens leerde en zijn zoon onderwees, nl.: „Goddelloosheid bracht nimmer geluk.” (Alma 41:10.)

Geluk verwerven is voorzeker het doel van iedere ziel. Wat brengt sommigen ertoe ernaar te zoeken via Gods methode en anderen, ook al beseffen zij misschien dat Zijn methode de beste is, om er op een verkeerde manier naar te streven?

Nephi geeft ons een sleutel tot de oorzaak van de goddeloosheid van zijn volk:

„... zag ik, ... dat wegens de hoogmoed van mijn nageslacht en de verleidingen van de duivel de nakomelingen van mijn broeders het volk van mijn nakomelingschap overweldigden.” (1 Ne. 12:19.)

Het is blijkbaar van grote betekenis dat Nephi onder de talrijke „verleidingen van de duivel” het accent laat vallen op hoogmoed. In het Boek van Mormon wordt hoogmoed dan ook ruim 60 maal genoemd in verband met afvalligheid.

De Heer heeft altijd hen die Zijn geboden onderhouden

DOOR PAUL R. CHEESMAN

gezegend. Dit behoort tot Zijn overeenkomst met stervelingen. Eigenlijk worden wij dubbel gezegend wanneer wij Zijn wetten opvolgen, nl. door de troostrijke invloed en leiding van de Heilige Geest, Die dan op aarde met ons verblijft, en door de zekerheid dat eeuwige gelukzaligheid in het hiernamaals ons deel zal zijn. Dikwijls is het echter zo met ons dat wij, als wij zegeningen ontvangen, de fout maken ons op onze goede gaven veeleer te laten voorstaan dan onze hemelse Vader ervoor te danken. Het is zoals Joseph Smith eens heeft opgemerkt¹, wanneer wij voor de vergaderingen der wereld staan en met macht prediken in de overtuiging van de Geest Gods, dan dienen wij voorzichtig te zijn onszelf niet de eer te geven voor onze ontroerende woorden en opgeblazen te worden in onze eigen rechtchapenheid.

Het is niet gemakkelijk in een mens een waar toonbeeld van nederigheid te vinden. De mensheid wordt door egoïsme gekenmerkt. Wat is het moeilijk zijn verontschuldigheden aan te bieden! Hoe vaak bedanken wij de mensen niet eens behoorlijk, misschien omdat wij menen dat door toe te geven dat wij dankbaar zijn, wij onszelf in een ondergeschikte positie plaatsen! Hoe moeilijk is het ook om ongelijk te bekennen! Het is moeilijk de verantwoordelijkheid voor onze eigen verkeerde daden en woorden op ons te nemen. Geen wonder dat de duivel dit wapen van de hoogmoed gebruikt om de harten der mensen van God af te wenden.

Hoe staan wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tegenover de miljoenen christenen en niet-christenen op aarde? Zijn wij waarlijk elkanders broeders en zusters, of verheffen wij ons in valse trots boven degenen die niet hetzelfde als wij geloven?

Hoe staat het met de kloof tussen de oudere en de jongere generatie? Zijn onze ouders soms van mening dat zij hun gezicht zullen verliezen als zij toegeven dat deze nieuwe generatie meer en sneller leert dan zijzelf indertijd? En zijn er soms ook jongeren onder ons die menen dat zij het beter weten dan hun ouders op bepaalde gebieden, waarop alleen de ervaringen van het ouderschap en God de juiste voorlichting kunnen geven?

Zekere aspecten van de beweging der hippies geven blijk van de opstandigheid tegen schijnheiligheid en gebrek aan echte liefde en geestelijk leven in de hedendaagse gezinnen. Het zoeken van de „bloemenkinderen“ naar een vredig centrum heeft hen weliswaar op dwaalwegen gevoerd, maar het doel blijft hun nog als een reële uitdaging voor de geest staan. Dergelijke bewegingen onder de jeugd mogen de ouders zich niet in gekrenkte trots doen afwenden, maar dienen hen wel tot een dieper besef te brengen van de teleurstellingen die dit opgroeiende geslacht te verwerken heeft. Door sympathiek tegenover de behoeften van hun kinderen te staan, kunnen zij hen helpen om op produktievere wijzen daarin te voorzien.

Bekommeren wij ons werkelijk om rang of stand? Zijn er in de Kerk hier en daar kliekjes of „clubjes“ ontstaan, waarbij men zich aansluit op grond van hoogmoed of trots? De Kerk in haar tegenwoordige staat met al haar hulporganisaties behoort te beantwoorden aan de meeste behoeften van ieder lid persoonlijk, mits hij zichzelf geheel en al zonder voorbehoud aan al wat er in de Kerk te doen is wijdt, waardoor er weinig behoefte overblijft voor aparte onderonsjes. Hoe wij staan tegenover onze kerkelijke functies en taken is van het grootste belang. Een militair in actieve dienst heeft onlangs allen die erbij waren een lesje gegeven. Toen hem in een kerkelijke vergadering werd gevraagd het gebed te willen uitspreken, zei hij: „Graag, dank u wel.“

Het hedendaagse leven geeft nog andere voorbeelden van valse trots te zien. Vaak laten leden van de Kerk zich in hun gevoelens krenken door een minder diplomatieke houding van anderen. Hoogmoed steekt dan de kop op en inactiviteit is het gevolg.

In het Boek van Mormon ging het altijd zo, dat wanneer de grote profeten boodschappen verkondigden waardoor de mensen tot bekering kwamen het volk voorspoedig werd en tot grote welstand kwam. Het schijnt echter dat rijkdom altijd een zware beproeving vormt voor het menselijk vermogen om de dingen in hun juiste verhouding te blijven zien, en dan wordt valse trots of hoogmoed de zwakte van een welvarend volk. Uit de geschiedenis blijkt dat waar hoogmoed binnensluipt, het opkomende geslacht de lessen van hun vaderen niet indachtig blijft en daar vloeit dan oorlog en verwoesting uit voort. Deze geschiedenis herhaalt zich telkens weer in het Boek van Mormon.

Het oude gezegde „hoogmoed komt vóór de val“ (zie ook Spr. 16:18) is blijkbaar de strekking van de les van het volk der Nephieten uit het Boek van Mormon. Kunnen wij uit de geschiedenis lering trekken door te luisteren naar de woorden van Nephi en Samuël en onze hoogmoed en de daarmee gepaard gaande zelfzucht vergeten? Als dat zo is, dan kunnen wij vrede en geluk vinden, mits wij in alle nederigheid trachten Gods geboden na te leven. ○

¹ „Leringen van de Profeet Joseph Smith,“ blz. 163 en 164.

Door-

„En zij stenigden Stefanus ... En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood ... En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester, en begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem. En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van den hemel; en ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus. Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.” (Hand. 7:59; 8:1; 9:1-5.)

Tengevolge van deze belevenis werd het hele leven van Saulus veranderd. „En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is.” (Hand. 9:20.)

Het juiste begrip van Gods voornemen en verlangen voor ieder van ons persoonlijk betekent een „doorbraak” naar een nieuwe levenswijze — wij betreden dan een soort „land van belofte,” waar het leven oneindig veel rijker wordt. In dit nieuwe leven is er in plaats van strijd en twist sprake van vruchtbare samenwerking. Iedereen ontwikkelt dan zijn eigen gaven en talenten en deelt deze vervolgens royaal met anderen. Men beschouwt zichzelf dan niet als een afzonderlijke eenheid, doch als een lid van een goddelijk gezin.

„En hetzij dat één lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede.” (I Kor. 12:26.)

Saulus, die later Paulus werd, heeft deze doorbraak ondervonden. Vóór zijn bekering vervolgde hij de heiligen, maar daarna betoonde hij voortdurende toewijding aan de Heiland, aan Zijn beginselen, aan Zijn Kerk en Zijn levenswijze. Aan het slot van zijn aardse zending heeft Paulus gezegd:

„Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden.” (II Tim. 4:6, 7.)

Als wij zelf een dergelijke doorbraak nog niet hebben meegemaakt, wat kunnen wij dan ieder persoonlijk doen om deze thans te bewerkstelligen? Twee dingen zijn daarbij van het allergrootste belang, nl.:

In de eerste plaats moeten wij de waarheid *werkelijk* willen leren kennen. Wij moeten bereid zijn een voortdurende *speurtocht* te aanvaarden, waarbij wij ons leven lang blijven streven naar het verkrijgen van steeds meer kennis en licht.

-braak

In de tweede plaats moeten wij blijk geven van *geloof* in de Here Jezus Christus, een geloof dat ons gewillig maakt Zijn beginselen te bestuderen en toe te passen en deel te hebben aan Zijn *zaligmakende verordeningen*:

„Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Joh. 7:17.)

„En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren. En wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen . . .” (III Ne. 9:20.)

Wij zullen niet allen dezelfde ervaring krijgen die Paulus kreeg, nl. een *licht* zien en de stem des Heren horen. Wij zullen waarschijnlijk evenmin een engel te zien krijgen, zoals Alma, of hemelse wezens, zoals de profeet Joseph Smith. Als wij echter volgens deze twee methodes te werk gaan, kunnen ook wij een belangrijke *geestelijke doorbraak* ervaren. Dan zullen wij een nieuwe geestelijke, verstandelijke, emotionele en maatschappelijke volwassenheid vinden. Dan zal er vrede, rust en blijdschap in onze ziel heersen.

Zij hebben Stefanus dus gestenigd, en terwijl zij dat deden, riep hij uit: „Heere . . . ontvang mijn geest.” Toen viel hij op zijn knieën en riep met luider stem: „Heere, reken hun deze zonde niet toe!” En met die woorden stierf hij. „En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood.” (Zie Hand. 7:59-60 en Hand. 8:1.)

Er zijn mensen die van mening zijn dat het gebed van Stefanus een belangrijke factor is geweest in Saulus' bekeering tot Paulus. Hoeveel moeite hij zich daar ook voor gaf, Saulus kon nooit vergeten hoe Stefanus was gestorven. Veel gelijkens met Saulus' gevoelens vertonen de gevoelens van de verteller van het volgende voorval.*

Andy Drake was een lief, onschuldig en grappig jongetje, dat iedereen graag mocht lijden. Toch werd hij ook vaak geplaagd. Al die jaren heb ik mij al afgevraagd *waarom* wij dat eigenlijk deden. Was het omdat de dierlijke wreedheid van de primitieve mens het goddelijke in hem nu eenmaal altijd overheerst? Waren wij gewoon onnadenkend? Of hadden wij een verwarde voorstelling van wat ons bevrediging kon schenken, in de mening dat kieskeurigheid in de omgang met andere mensen belangrijker is tot een mensenzijde? Waren wij op de een of andere manier tot de gevolgtrekking gekomen dat een glazen namaakdiamant meer waard is dan een echte diamant?

Hier nam dat geplaag altijd goed op en glunderde ons dan

toe met die prachtige grote ogen, die met elke snelle blik „dank je wel” schenen te zeggen. Misschien wilde hij daarmee zeggen: „Ik ben ook al blij met de kruimeltjes die van de tafel afvallen.” Wanneer een van ons, jongens uit de vijfde klas, dan zo nodig zijn teleurstellingen moest afreageren, dan wilde hij die prijs wel betalen voor zijn lidmaatschap van onze groep.

We zongen wel eens een versje, een honend hekeldichtje dat iemand eens had verzonnen om Andy te plagen.

Zoals ik al zei, ik weet niet waarom Andy dit speciale tarief moest betalen voor het lidmaatschap van onze groep. Ik herinner me niet dat een van ons er ooit op zinspeelde dat Andy's vader in de gevangenis zat, of dat zijn moeder voor anderen de was deed, of dat iemand van ons de droefheid en verlegenheid had opgemerkt die uit haar ogen sprak wanneer zij je aankeek.

Snobisme troypt zich al op zeer jonge leeftijd. Dit zeg ik omdat het me nu duidelijk is geworden dat wij een houding aannamen alsof wij er *recht* op hadden om tot die bepaalde groep te behoren, maar dat Andy daarin door ons alleen maar werd *geduld*.

Toch mochten wij Andy allemaal graag — wij hielden wel van hem, d.w.z. tot op die dag — tot op dat ogenblik. Onze redenering bij het nemen van de beslissing zoals die door ons werd genomen, luide dat hij „anders” was. Wie van ons zei dat? Eerst wilde ik Jef de schuld ervan geven, maar ik durf eerlijk niet te zeggen dat ik me herinner wie het eigenlijk zei — wie die woorden uitsprak, waardoor die barbaarse wreedheid aan het licht werd gebracht die in ons allen sluimerde. Het doet er ook niet toe, omdat het vuur waarmee wij allemaal die kreet overnamen, onze ware aard verraaide, ons één voor één typeerde.

Daar ik nu bij mijn bespiegelingen uitga van gevoelens van verdriet en pijn, herinner ik mij dat ik mezelf altijd heb wijsgemaakt dat ik hetgeen ik deed eigenlijk niet zo bedoeld had. Jarenlang troostte ik mezelf met die gedachte. Toen stuitte ik op zekere dag op die onwelkome, maar onweerlegbare woorden: „Een paar van de heetste hoekjes van de hel worden vrijgehouden voor hen die op een hachelijk ogenblik hun neutraliteit bewaren.”

Dit zou een weekend worden, zoals ons clubje er al zoveel andere genoeglijk samen had doorgebracht. Vrijdags zouden we na schooltijd bijeenkomen in een van onze ouderlijke woningen — ditmaal bij mijn thuis — om voorbereidingen te treffen voor een kampeertochtje in de naburige bossen. Onze moeders, die de meeste voorbereidingen voor hun rekening namen, maakten altijd een extra pakket voor Andy klaar, die zich dan bij ons aansloot nadat hij thuis klaar was met zijn werk.

* Dit verhaal werd de schrijver van dit artikel verteld door Gerald Torgersen, een van zijn leerlingen, die blind is. Deze had het weer gehoord van Stephen Brinton. De schrijver van deze geschiedenis is niet bekend.

Tegen de tijd dat we ons kamp hadden opgeslagen, waren we vergeten dat we nog aan moeders leiband liepen; dan waren wij mannen, die strijd moesten voeren tegen de wildernis. De anderen brachten mij aan het verstand dat ik, daar ik ditmaal de leiding had, degene moest zijn die Andy moest meedelen dat hij niet was uitgenodigd, ik, die lang in de veronderstelling was geweest dat Andy in stilte van mij een iets hogere dunk had dan van de anderen, omdat hij, als hij mij aankeek, heel veel weg had van een hondje dat probeert al zijn trouw aan zijn meester uit zijn ogen te laten spreken. Daar genoot ik dan van.

Ik kan me nu nog voor de geest halen hoe Andy naar ons toe kwam door de lange, donkere tunnel van de bomen, die nog juist genoeg van het late avondlicht doorlieten om steeds wisselende dessins op zijn oude sporthoed te toveren. Hij zat op zijn roestige fiets, een meisjesfiets met van tuinslang gemaakte banden, die met ijzerdraad om de velgen waren vastgesnoerd. Hij scheen meer plezier te hebben dan ik ooit van hem gezien had, dit kleine kereltje dat zijn hele leven al volwassen was geweest, en die nu in ons gezelschap voor het eerst de kans kreeg om zich te ontspannen en wat pret te maken.

Hij wuifde me toe terwijl ik op de open plek stond waar wij ons kamp hadden opgeslagen. Ik negeerde zijn groet. Hij stapte van zijn fiets af en draafde druk pratend op me toe. De anderen, goed verborgen binnen in de tent, hielden zich muistil, maar ik kon ze bijna horen luisteren en ademen.

Waarom bedaarft hij nu niet? vroeg ik mezelf af. Ziet hij dan niet dat ik zijn vrolijkheid niet beantwoord?

Toen zag hij het opeens; zijn onschuldige gelaatsuitdrukking werd nog openhartiger dan tevoren, zodat zijn hele kwetsbare ziel voor mij openlag. Zijn hele houding zei: „Er zwaait zeker wat voor me, nietwaar? Vooruit ermaar mee.” Daar hij ongetwijfeld wel gewend was teleurstellingen te moeten incasseren, zette hij zich niet eens schrap om de slag op te vangen.

Het was niet te geloven maar ik hoorde mezelf zeggen: „Andy, wij willen jou er niet bij hebben.”

Nog steeds achtervolgt mij de levendige herinnering aan de verbluffende snelheid waarmee twee enorme tranen in zijn ogen sprongen en daar net zo bleven zitten. Ik zeg „levendige herinnering”, omdat dit taferel zich wel een miljoen malen, tot dolwogens toe in mijn binnenste heeft herhaald. De manier waarop hij me aankeek — een eeuwigdurend ogenblik lang verstart — waardoor? Haat was het niet. Was het ontzetting, ongeloof? Of was het misschien medelijden met mij?

Eindelijk deed een kleine, vluchtige trilling zijn lippen beven en hij maakte zonder protest rechtsomkeert. Eerst struikelde hij, half verdoofd. Toen liep hij hard naar zijn fiets toe en reed snel weg.

Toen ik de tent binnenging begon iemand — ik denk degene van ons die het minst de volle zwaarte van het ogenblik voelde, het oude versje, dat schimpliedje te zingen. Midden in een woord hield hij er plotseling mee op. Daarna werden we allemaal stil. De stilte was eenparig. Er werd niet gestemd, er werd geen woord gezegd, maar we wisten het allemaal. We wisten dat we iets gruwelijk

verkeerds hadden gedaan, iets wreeds. Op dat moment werd het mij te moede alsof ik in mijn ziel deze woorden van de Heer hoorde:

„Voor zoveel jij dit aan een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt . . .” (Mt. 25:40.)

Op dat ogenblik voelden wij een begrip in ons rijpen dat nieuw voor ons was, maar dat nu onuitwisbaar in onze ziel is gegrift. We hadden iemand die naar het beeld van God was geschapen tot martelaar gemaakt — onze broeder — met het enige wapen waartegen hij geen verweer had, nl. verwerping.

Andy's povere schoolbezoek maakte het moeilijk om te zeggen wanneer hij precies wegbleef, maar op zekere dag drong het tot me door dat hij er niet meer was. Hij was voorgoed verdwenen. Het feit dat hij nu weg was maakte mijn wroeging nog duizendmaal erger. Telkens wanneer ik hem na dat bewuste voorval had gezien, was ik erin geslaagd hem te ontwijken, maar nu besefte ik dat ik al teveel dagen met mezelf had geworsteld om de juiste methode te bedenken om hem te zeggen hoe volkomen door en door beschaamd ik was. Ik had mijn kans om het met hem in orde te maken gemist. Nu weet ik dat het voldoende geweest zou zijn als ik mijn arm om Andy had heengeslagen en met hem had gehuild.

Ik heb Andy Drake nooit weer gezien, en ik heb geen idee waar hij is. In de vijftien jaren dat ik nu les geef op openbare scholen, ben ik wel honderden Andy Drakes tegengekomen en ze schijnen me allemaal aan te staren met diezelfde obsederende blik, die op die dag in het verre verleden in mijn ziel werd gegrift. Mijn geweten zal altijd het masker van Andy trekken over het gezicht van iedere menselijke ziel die de kans wordt ontzegd zijn goddelijk doel te verwezenlijken. Ziet u, ik weet nu hoe ze zich voelen, hoe hij zich toen heeft gevoeld, omdat ook ik, op mijn eigen manier, een Andy Drake ben.

Andy, de kans dat je ooit deze woorden onder ogen zult krijgen, is al heel gering, maar ik moet het toch proberen. Waarom ik zou willen bidden, mijn vriend van weleer, is dat je iets mag horen over de verstrekkende gevolgen van je opoffering. Wat ik je die dag heb doen lijden heeft God omgevormd tot een zegen. Misschien zal deze wetenschap je herinnering aan die verschrikkelijke dag verzachten.

Andy, ik maak veel fouten, en misschien ben ik niet zo'n beste leraar geweest. Maar op tweeërlei wijze is mijn pijn verlicht. Ik denk aan Christus' woorden:

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (L. & V. 58:42.)

Ik wil je ook laten weten dat ik sindsdien nooit meer een Andy Drake tot martelaar heb gemaakt. ○

Te klein, te groot

DOOR SARAH L. JOHNSON

Lukie's kleine zusje lag luidkeels in haar bedje te huilen.

„Och, toe, laat mij haar eruit halen,“ bedelde Lukie.

„Nee, hoor,“ zei zijn moeder. „Jij bent nog te klein. Je zou haar wel eens kunnen laten vallen.“

Lukie voelde zich verdrietig. Hij was al drie jaar en hij wist dat hij best voorzichtig kon zijn. Hij keek de kamer eens rond of er iets anders te doen was. Even later was hij bezig in de kinderwagen te klauteren. Weer hield zijn moeder hem tegen.

„Nee, nee,“ zei ze. „Je bent al te groot. Zo maak je die wagen misschien wel stuk.“

Lukie was teleurgesteld. Die kinderwagen zou juist zo leuk zijn om in te rijden. Hij wilde het alleen maar eens proberen. In plaats daarvan zwierf hij de keuken in. Hij bedacht dat hij dorst had. Hij ging naar de koelkast, deed

de deur daarvan open en greep naar de melkkan.

„Laat mij dat maar doen,“ zei zijn zuster. „Jij bent nog te klein. Je zou wel eens kunnen knoeien.“

Zijn zuster schonk wat melk in een glas en gaf dat aan Lukie. Hij wilde zo graag zijn eigen melk inschenken. Het leek zo gemakkelijk. Toen hij zijn melk had opgedronken, draaide hij zich om en wilde het glas op de tafel zetten, maar het glas gleed uit zijn hand, en BOM! daar viel het precies op zijn tenen. Lukie begon te huilen.

„Och, kom toch,“ zei zijn pappa. „Jij bent toch veel te groot om te huilen “

Lukie wilde eigenlijk niet huilen, maar zijn ene teen deed pijn en hij was verdrietig. Hij wreef in zijn ogen om zijn tranen in te kunnen houden. Als zijn kleine zusje huilde, dan pakte mamma of pappa haar op en gaf haar liefkozende klapjes, of wiegde haar heen en

weer. Zusje lag nu juist weer in haar kamertje te huilen. Moeder ging de slaapkamer binnen en kwam er weer uit met zusje in haar armen. Ze begon in de schommelstoel op en neer te wiegelen, het kleintje dicht tegen zich aan drukkend. Lukie keek naar zijn zusje en zijn mamma, die als maar op en neer wiegelden. Lukie wilde ook wel graag eens worden gewiegd.

„Mamma, wieg mij ook eens,” bedelde hij. „Hè toe, mamma?”

Toen zei pappa: „Jij bent immers te groot om te worden gewiegd.”

Nu voelde Lukie zich echt ongelukkig. Te groot! Te klein! Te groot! Te klein! Hij was helemaal van streek en kon zijn tranen niet langer weerhouden. Hij vluchtte naar zijn eigen kamertje, kroop onder het bed en begon zachtjes te huilen.

Lukie hoorde hoe zijn pappa de deur uitging, maar hij kwam niet onder het bed vandaan. Toen hoorde hij zijn grote zus weggaan om met haar vriendinnetje te gaan spelen, maar nog steeds verroerde hij zich niet. Hij bleef daar maar stilletjes liggen huilen.

Opeens hoorde hij zijn mamma rustig zeggen: „Lukie, jij bent mamma's lieve jongen.” Ja, daar zat mamma, op de vloer vlak naast zijn bed.

„Toe, kom er eens onderuit,” zei ze. „Ik vind je lief.”

Lukie kwam onder het bed uit rollen, regelrecht in mamma's armen. Ze droeg hem naar de schommelstoel, ging erin zitten met hem nog steeds in haar armen, en wiegelde op en neer.

„Lukie,” zei ze, „ik weet hoe verdrietig je nu bent. Het moet voor jou nu wel net lijken alsof wij allemaal vinden dat je voor alles òf te groot bent, òf te klein. Toch ben je voor veel dingen nu precies groot genoeg.” Zo praatten ze een poosje over de dingen waar Lukie precies groot genoeg voor was, zoals boodschappen doen voor mamma, het speelgoed van zusje oprapen als ze dat uit haar ledikantje gooide, mamma helpen tafeldekken, de handdoek en de kleertjes van zusje opzoeken als mamma haar in badje deed en tegen zusje praten, terwijl mamma haar flesje klaarmaakte.

Mamma knuffelde Lukie eens flink en zei: „Schat, we houden allemaal veel van jou. Pappa en je grote zus en ik, en de hemelse Vader ook. Ik weet zeker dat Hij je juist daarom naar ons heeft toegestuurd. Wij zijn zo blij met onze kleine jongen, dat we Hem er elke dag voor danken. Je bent precies zoals wij je graag hebben willen.”

„Ja maar, ik wou zo graag groot genoeg zijn,” zei Lukie.

„Je bent voor ons nu precies zoals je wezen moet,” verzekerde zijn mamma hem. „Maar je groeit nog wel en weldra ben je groot genoeg om te doen wat je nu nog niet kunt. Al heel gauw zul je groot genoeg zijn om melk uit je eigen kannetje in je eigen glaasje te schenken. Al heel gauw zul je groot

genoeg zijn om je kleine zusje vast te houden. Eigenlijk vind ik dat je daar nu al groot genoeg voor bent."

Lukie sloeg zijn armpjes om zijn mamma heen en zei: „Mamma, ik vind jou lief." Mamma zette Lukie op de canapé. Ze haalde kleine zus uit de slaap-

kamer en legde haar in Lukie's armen. Toen ging ze naast hem zitten. Lukie hield zijn zusje heel voorzichtig vast. Hij glunderde met heel zijn gezichtje. Hij was blij dat hij precies groot genoeg was.

Help Timmy Muis het huisje van suikergoed te vinden.

HELEN EN BAY GIBBONS

De jonge schaapher

De morgenzon krom omhoog aan de wolkeloze hemel toen Krekeltje aan de verwijderde stofwolkjes ver beneden in het dal zag dat Sah-ni, zijn moeder en Sitsosie, zijn oudere broer, hun hut hadden verlaten om naar de handelspost te gaan. Een afgedwaald lam blaatte, en Krekeltje moest vlug in een ravijn afdalen om het naar de kudde terug te drijven, alvorens hij weer op de uitkijk kon gaan staan om te zien hoe hun oude bestelwagentje langzaam in de verlaten verte verdween. Hij was weer eens alleen achtergelaten.

Toen Krekeltje nog heel jong was en zelfs nog te klein voor de nederige taak van het schapenhoeden, was hij altijd met zijn vader en moeder meegegaan naar de handelspost. Hij droomde nog steeds van de opwindende sfeer van die dagen, van de weelde van zilver en turkoois, de geur

en de aanblik van vreemde koopwaar die op de planken van de handelaar stond uitgestald. Nu was Krekeltjes vader overleden en zijn moeder was op Sitsosie aangewezen als de enige man in het gezin. Sitsosie was groot en bijna even sterk als een man, en hij was ook erg knap, terwijl Krekeltje nietig en klein was, en naar hij meende van weinig nut voor zijn moeder.

„Sah-ni heeft mij nodig om haar te helpen op de handelspost,” had Sitsosie tegen Krekeltje gepocht, „er is spierkracht voor nodig om balen meel en bonen in de wagen te laden. Jij bent niet sterk genoeg. Jij bent alleen goed om schapen te hoeden.”

Hoog op de helling staande, terwijl hij het spoor van stofwolkjes met de ogen volgde, voelde Krekeltje zich be droefd, want ook hij wilde graag een waardevol persoontje zijn om Sah-ni te kunnen helpen, want zij was een

Order

prachtmoeder. Die ochtend had Sah-ni in alle vroegte, nog voordat de zon was ontwaakt, Krekeltje gewekt om hem warm eten te geven en een gebedje uit te spreken, terwijl ze hem met zijn schapen op pad liet gaan.

„Moge onze hut gezegend zijn,“ had ze gebeden. „Moge er vrede heersen. Het zij vredig vóór ons en achter ons, vredig onder ons en boven ons. Alles om ons heen zij vredig.“

Krekeltje hield veel van dat oude gebed, dat Sah-ni dikwijls herhaalde, maar nog liever hoorde hij de gebeden van de zendelingen die zo nu en dan in Sah-ni's hut kwamen praten. Zij noemden hem „broertje“ en vaak dacht Krekeltje na over alle wonderlijke dingen die zij hadden gezegd. Ze hadden verteld over een Grote Vader, Die alles had gemaakt, de heuvels, de sterren, de dieren die op de aarde leven, en Die voor alles bezorgd was, zelfs voor het kleinste lammetje of voor een stervend musje. Als de zendelingen baden, spraken zij rechtstreeks tot de Grote Vader, alsof Hij daar bij hen in de hut zat; „onze Vader in de hemel,“ zeiden ze dan, en hoewel Krekeltje niets kon zien, voelde hij de tegenwoordigheid van de Grote Vader aan een prettige gloed in zijn hart.

De kudde schapen klom nu al grazende naar boven, en Krekeltje volgde hen, terwijl hij over hen waakte. Onder het lopen tuurde hij met tot spleetjes geknepen ogen in de richting van het dal, maar het bestelwagentje en de daardoor veroorzaakte stofwolkjes waren niet meer zichtbaar. Bij de grote bron stond hij een poosje stil, zodat de schapen wat konden drinken en rusten vóór de laatste steile klimpartij naar de op de hoogvlakte gelegen weidegronden, waar hij van plan was te blijven totdat Sitsosie, als hij mor-

gen van de handelspost terug zou zijn, hem zou komen aflossen. De hele zomer hoedden de broers beurtelings de kudde en droegen zorg voor de schapen, zodat Sah-ni wol zou hebben om er dekens van te maken en schapevlees voor de hutspot. Krekeltje was niet bang om alleen op de berg te blijven. Het was al lang geleden sinds iemand daar een groot roofdier had gezien. Terwijl hij met zijn schapen bij de grote bron vertoefde, bekeek hij aandachtig de tekens in de bodem. Toen zag hij opeens dat spoor in de zachte grond. Lang geleden had zijn vader hem de sporen van dieren leren lezen. Hij bukte zich om de nieuwe sporen te bestuderen en kreeg toen de neiging om hard weg te lopen en hulp te gaan halen, want dat waren de verse sporen van een grote bergleeuw! Een paar meter hoger op de helling zag hij het kadaver van een schaap, waarvan de bloederige huid en beenderen duidelijk lieten zien dat het dier pas was gedood, misschien in de afgelopen nacht. De grote moordzuchtige kat zat waarschijnlijk daarginds tussen de bomen bij de weide waarheen hij met zijn schapen op weg was. Met bonzend hart besepte Krekeltje dat hij zijn kudde vóór donker van de berg af moest zien te krijgen, voordat de bergleeuw lucht van hem kreeg en terugkwam om ze op te eten. Hij huiverde toen hij bedacht hoe Hosteen Yazzi eens voor de grap tegen Sah-ni had gezegd: „Krekeltje is nog niet eens groot genoeg voor een flinke hap voor een bergleeuw.“

Over de rotsen klauterend om zijn schapen wakker te maken en aan het lopen te krijgen, vond hij een pasgeboren lammetje onder een struik liggen. Het was zo zwak dat het nog niet eens op zijn onvaste pootjes kon staan.

Daar het een zooglam was waarvan de moeder dood was, lag het van honger te sterven. Krekeltje wist niet wat hij doen moest. Ergens daar boven lag een bergleeuw in de schaduw te wachten. Hij had geen tijd te verspillen aan een lam. Hij moest zich haasten, maar toch, dacht hij, als zelfs de Grote Vader Zich bekommert om het kleinste vogeltje, dan moet ik ook voor dit stervende lammetje zorgen.

Half snikkende tilde hij het op in zijn armen en stropelde over de rotsen, al schreeuwend om zijn kudde op te jagen en de slaperige dieren aan het lopen te krijgen. De zon baande zich een weg langs de hemel. De schaduwen werden langer, en Krekeltje dreef zijn schapen voort, het stoffige pad af in de richting van het dal. Ze blaatten luid daar ze gedwongen werden zich voort te spoeden, en de jongen werd er moe van hen te moeten voortdrijven met zijn levende vrachtje in zijn armen. Het was al bijna donker toen hij eindelijk de veilige haven bereikte van de schaapskooien bij de hut. Sah-ni en Sitsosie waren nog niet teruggekeerd, maar Krekeltje wist precies hoe hij het uitgehongerde lammetje moest voeden met warme geitenmelk in de speciale leren zak die Sah-ni had gemaakt, zodat lammetjes daaruit konden zuigen. Toen stak hij het haardvuur in de hut aan en maakte een warm bedje waarop het diertje zou kunnen slapen.

Krekeltje had het lam gered en ook had hij de kudde schapen van zijn moeder gered. Misschien hoef je niet groot, sterk en knap te zijn om een waardige zoon van Sah-ni en zelfs van de Grote Vader te zijn. In de stilte van de avond hoorde hij het geronk van het bestelwagentje. Sah-ni was op de terugtocht. Morgen kon ze een paar mannen laten komen om die moorde-

naar van een bergleeuw op te sporen. Weer voelde hij die prettige gloed in zijn hart. Sah-ni's ochtendgebed was verhoord. Er heerste vrede alom.

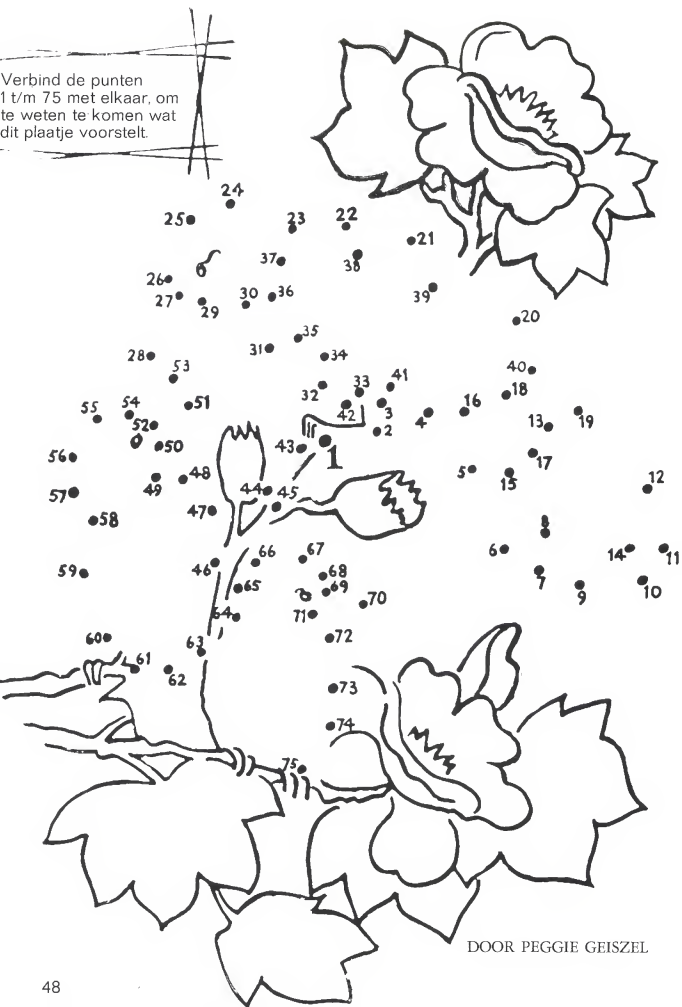
**Je bent een dierbaar
kind van God.**

**„Dezelve Geest
getuigt met onzen
geest, dat wij
kinderen Gods zijn.**

(Rom. 8:16.)

**Omdat je dus een
kind van God bent,
kun je belangrijke
dingen doen,
evenals Krekeltje.
Wat bijvoorbeeld?**

Verbind de punten
1 t/m 75 met elkaar, om
te weten te komen wat
dit plaatje voorstelt.

DOOR PEGGIE GEISZEL

De jeugd ontwikkelt zich op het gebied van de gezellige omgang met anderen.

Zweedse jongeren komen voor een feestelijke maaltijd bijeen.

DE JEUGD

De jeugd moet zich nog verder ontwikkelen in verstandelijk, lichamelijk, geestelijk en maatschappelijk opzicht. Zij heeft behoefte aan tijd om na te denken, te spelen, zich met anderen te meten en zich te oefenen. Ze moeten ergens aan meedoen en ze hebben behoefte aan zelfexpressie. Ze moeten hun verstand nog ontwikkelen en hun karakter verstevigen, hun talenten tot ontplooiing brengen, leiding leren geven en vlot met anderen leren omgaan. Ze moeten God beter leren begrijpen, hun naasten leren dienen, zichzelf in bedwang leren houden, ze moeten leren zoeken, op eigen benen leren staan en iets met volharding leren doen. Ze moeten leren werken, verdragen, opofferen en liefhebben. Ze moeten teleurstellingen, moeilijkheden en verleidingen met succes het hoofd leren bieden, en, wat heel belangrijk is, ze moeten zich leren vereenzelvigen met zinvolle doelstellingen, zoals een verbintenis met de Heer, een opgaan in Zijn Koninkrijk en Zijn zaak.

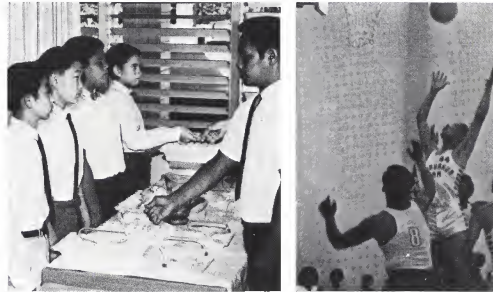
Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven dat zij, evenals Paulus Timotheüs eens op het hart drukte, „een voorbeeld der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid” moeten zijn, en dat zij de gave, die in hen is, niet mogen verzuimen. (Zie 1 Tim. 4:12 en 14.)

Ze zijn tevens van opvatting dat geloof zonder meer niet voldoende is. Kennis der waarheid is onontbeerlijk voor onze zaligheid, maar met kennis alleen zal een mens het in dit leven of in het hiernamaals toch niet zo heel ver brengen. Door verheven beginselen in zijn dagelijks leven toe te passen wel. De werkschema's van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden dan ook zeer zorgvuldig opgesteld, ten einde de verheven beginselen van het Evangelie ten uitvoer te brengen en te beantwoorden aan de behoeften van de enkeling. Leden die daadwerkelijk betrokken zijn bij de volledige uitvoering van het kerkelijk programma ontvangen leiding en ontwikkelen zich in ieder opzicht in elk stadium van hun leven.

Jonge zendingelingen op bezoek in een Indiaanse hut.

DOOR OUDERLING MARION D. HANKS,
assistent van de Raad der Twaalfen, en ELAINE CANNON

De jeugd ontwikkelt zich in geestelijk opzicht. Jonge bewoners van Hawaii zijn behulpzaam bij het rond-dienen van het avondmaal.

De jeugd ontwikkelt zich in lichamelijk opzicht. Mexicaanse jongens spelen roundball.

De jeugd ontwikkelt zich in verstandelijk opzicht. Een studente uit Polynesië aan de studie in een laboratorium.

Het grootste voorrecht

DOOR MARILYN MCMEEN MILLER

Toen ik eens op een zondagmorgen onderweg was naar de kerk, zag ik hoe een groepje jongens op de speelplaats bij de school aan het voetballen was. Gekleed in gerafelde spijkerbroeken en sporthemden, schreeuwden ze het uit en stompten met hun vuisten in de lucht van opwinding als een van hun teamgenoten een doelpunt maakte. Het leek een goede wedstrijd — een prachtig spel voor welke dag dan ook, behalve voor de zondag.

Ik kende verscheidene van deze jongens. Ze kwamen uit mormoonse gezinnen. Toch waren ze bezig een van de grootste zegeningen van hun leven te laten voorbijgaan, nl. het voorrecht om naar de kerk te gaan. Waarschijnlijk beschouwden ze de Kerk als een vrijheidsbeperking of een last en niet als een voorrecht.

Ik dacht terug aan de tijd dat ik er zelf ook zo over had gedacht. Toen kwam er echter een bepaalde periode in mijn leven waarin ik leerde welk een voorrecht het is een heilige der laatste dagen te zijn.

Toen ik als kind op de junior-zondagsschool was, liet ik me maar weinig gelegen liggen aan de sabbatheiliging en bekommerde me niet veel om het waarnemen van de plichten die ons gezin op zich had genomen toen wij leden waren geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik vond het wel fijn om met mijn ouders mee te gaan om in de tempel te worden verzegeld en ik vond het ook prettig op het jeugdwerk, maar ik hield niet van die langdurige vergaderingen, van toespraken houden, vasten en tienden betalen.

Toen mijn kleine broertje werd geboren, woonden we in een niet-mormoonse buurt. Onze uit drie verdiepingen bestaande, uit baksteen opgetrokken middenstandswoning stond op een gewone plek, niet ver van twee uiterste lagen van de maatschappij nl. de achterbuurten op het noorden en de villa's van de rijke mensen aan de andere zijde van het plantsoen.

Ik was zo verlangend om vriendschap te sluiten met de rijke kinderen die in die mooie huizen achter het plantsoen woonden, dat ik nergens anders aan kon denken. Toen een klein meisje uit een van die huizen me dan ook uitnodigde om eens op een zondag bij haar thuis te komen, zodat haar ouders ons mee konden nemen naar hun boerderij waar we dan paard konden rijden, was ik buiten mezelf van opwinding. Het kwam niet eens in me op dat ik dan de zondagsschool zou moeten verzuimen. Hoe teleurgesteld was ik dus toen mijn moeder mij eraan herinnerde dat ik had beloofd die morgen in de junior-zondagsschool de avondmaaltstok op te zeggen!

Mijn moeder was een lieve, verstandige vrouw. Ze zei alleen maar: „Je wilt de kerk toch niet verzuimen? Dat is immers een van de grootste voorrechten die je hebt?” Zo zag ik het niet, maar toen ik mijn vriendinnetje opbelde, zei ze dat ze nog wel een hele poos geregeld op zondagmiddag naar de boerderij zouden gaan. Als ik vrij was, moest ik dan maar op een andere zondag eens aankomen.

In de loop van de daarop volgende week werd mijn kleine broertje geboren en werd mijn moeder ernstig ziek. Dagenlang lag ze, de dood nabij, in het ziekenhuis.

's Avonds speelden wij meisjes met ons drieën dan altijd in de vallende schemering buiten op de veranda, waar we over het hekwerk liepen en luisterden naar het geluid van de honderden auto's die ronkend en met snel rond-draaiende banden over het plaveisel reden, terwijl we zaten te wachten tot mijn vader thuis zou komen. Als hij er dan aankwam, was zijn gezicht altijd betrokken en afgetobd. Telkens luisterden we dan met ingehouden adem hoe hij verslag uitbracht over moeders toestand. Die was altijd hetzelfde, nl. zorgwekkend.

De volgende zondagmiddag brak aan. Ik trok aarzelend mijn laarzen en mijn spijkerbroek aan en ging aan mijn raam op de uitkijk staan naar vader, die uit de richting van het park van het ziekenhuis zou terugkomen. Eindelijk zag ik hem langzaam dwars over het gazon naar huis komen lopen.

„Hoe is 't met mamma?” fluisterden wij, bevreesd om die vraag te stellen.

Mijn vader zweeg even. „Als de hemelse Vader haar wegneemt,” redeneerde hij tenslotte traag, „dan moeten wij vertrouwen dat dit de juiste beslissing is.”

„Gaat mamma dan voorgoed weg?” vroeg mijn zusje. Mijn vader nam haar in zijn armen en zei: „Julie mamma zal nooit voorgoed weggaan. Daarom zijn wij als heiligen der laatste dagen juist zo gelukkig. Wij werden als leden van één gezin in de tempel aan elkaar verzegeld en dat betekent dat moeder altijd bij ons zal zijn. Misschien gaat ze voor een poosje op bezoek bij onze hemelse Vader, maar toch zullen we altijd allemaal samen zijn.” Ik kon tranen in zijn ogen zien glinsteren. „Wij zijn zo gezegend dat wij dicht bij onze hemelse Vader mogen leven en dat wij het voorrecht hebben tot Zijn Kerk te behoren.

Op datzelfde ogenblik herinnerde ik mij moeders vriendelijke ogen en haar tedere glimlach. Toen was het alsof ik haar woorden weer hoorde: „Je wilt de kerk toch niet verzuimen? Dat is immers een van de grootste voorrechten die je hebt.”

Ik vloog de trap op en verwisselde mijn laarzen en spijkerbroek voor mijn zondagse kleren.

Terwijl ik die avond aan het avondmaal deelnam, dankte ik in stilte mijn hemelse Vader dat ik daar was, dat ik het voorrecht had aan het avondmaal deel te nemen en dat ik het voorrecht had een heilige der laatste dagen te zijn, zodat ik altijd één met mijn familie zou kunnen blijven.

Ik heb van mijn leven nog nooit zo ernstig gebeden als die week. Avond aan avond sprak ik, naast mijn smalle bed geknielt, tot mijn hemelse Vader en ik beloofde Hem dat ik altijd naar de avondmaalsvergadering zou gaan en mijn tienden betalen en dat ik zou proberen een goede heilige der laatste dagen te zijn, als Hij het leven van mijn moeder toch maar wilde sparen.

Wij werden gezegend en mijn moeder werd inderdaad gespaard, maar ik voelde me dubbel gezegend, want ik had ook geleerd hoe gelukkig ik was een heilige der laatste dagen te mogen zijn en het voorrecht te hebben naar de kerk te kunnen gaan. ○

Rein—

wat een prachtig woord is dat

DOOR RICHARD L. EVANS

Er bestaat een woord dat prachtige mogelijkheden in zich bergt voor onze persoonlijke gemoedsrust, veiligheid en ons zelfrespect, en dat woord is „rein.” Reine handen, reine harten, reine huizen, rein water, reine lucht, een rein gemoed, reine zeden — wat een prachtig woord. Onze geest wordt zo vaak beïnvloed door de omgeving waarin wij leven, maar ook ondergaat onze omgeving de invloed van onze geest. Wij kunnen bijna altijd de toekomst vol hoop tegemoetien als wij streven naar zindelijkheid en persoonlijke reinheid. „Er bestaat een schoonheid die elk meisje bezit,” heeft president McKay eens gezegd, „een gave Gods, even zuiver als het zonlicht en even heilig als het leven zelf. Dit is een schoonheid waar alle mannen van houden, een deugd die elke mannielief voor zich vindt. Die schoonheid heet kuishheid.”¹ „Een mooie, ingetogen, kuise vrouw is het schoonste meesterstuk der schepping.”² „... Wandelt door den Geest,” zegt Paulus, „en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet ... de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof ...”³ „Laat onze gedachten, woorden, onze kleding en ons gedrag in het algemeen erop wijzen dat wij geloven in de heiligheid van het lichaam als de tempel Gods,” heeft Hugh B. Brown ergens gezegd,⁴ „... laat het zijn zoals Paulus het heeft verkondigd: „Daarom gaat uit het midden van (de wereld) ... en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aanemen, (zegt de Heere) en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn ...”⁵ Het kwade is niet rein, doch verblijft in een onrein gemoed en gaat vergezeld van onreine zeden, onreine opvattingen, een onreine sfeer. Dat „reinheid slechts onderdoet voor godzaligheid”⁶ is niet zo maar een oude zegswijze, maar een werkelijkheid waarmee rekening dient te worden gehouden, zoals reinheid in gedachten, lichamelijke reinheid en reinheid in kleding en spraak. Daarin vindt men niet alleen „de kracht van de reinheid,” maar ook gemoedsrust, veilige geborgenheid en zelfrespect. De jeugd kan het hoogste bereiken dat er te bereiken valt als zij haar zinnen wil zetten op reinheid. God moge ons helpen een rein leven te leiden.

„Het gesproken woord” van het Tempelplein, op 16 november 1969 uitgezonden via de KSL en het Columbia omroepstelsel in Amerika.

¹ David O. McKay, in „The Instructor” van augustus 1966.

² Idem.

³ Gl. 5: 16, 22.

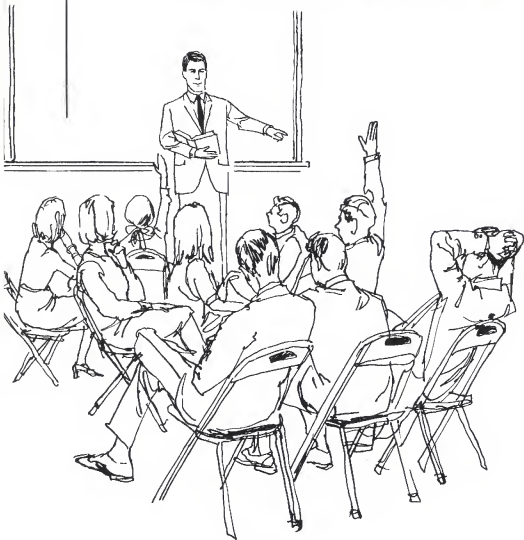
⁴ Hugh B. Brown, „You and Your Marriage” (U en uw huwelijk) pag. 66.

⁵ II Kor. 6: 17, 18.

⁶ John Wesley, een Engels evangelist en stichter van de sekte der Methodisten (1703—1791). ○

De kunst van het vragen stellen

STANLEY M. GRABOWSKI

LERAREN hebben altijd vragen gebruikt als een voornaam hulpmiddel bij het klassikaal onderwijs, zowel bij het geven van de leerstof als bij het op de proef stellen van de kennis der leerlingen. Over het algemeen hebben die leraars het meest succes, die de kunst van het vragenstellen goed verstaan. Een ervaren leraar weet vragen te stellen die de belangstelling en de nieuwsgierigheid der leerlingen opwekken, hun aandacht op een bepaald onderwerp richten, discussies uitlokken en zowel hun gedachten in de juiste banen leiden als feiten en meningen aan het licht brengen.

De wijze waarop een leerling een vraag beantwoordt is afhankelijk van de aard der gestelde vraag en van de wijze waarop deze wordt geformuleerd; deze beide factoren zijn van belang. Laten we eerst eens enkele verschillende soorten vragen bekijken:

1. De *kennis-vraag*. Dit is een vraag van de eenvoudigste soort, die gewoonlijk dient om inlichtingen te verkrijgen en de kennis der leerlingen op de proef te stellen. Deze vragen beginnen meestal met een van de vier woorden die iedere journalist het eerst leert, n.l. *wat*, *waar*, *wie* en *wanneer*. Hier volgen enkele voorbeelden: „Wie was Jezus?“ „Waar ligt het land van de Bijbel?“ „Wat is een gebod?“
 2. De *uitbreidende vraag* wordt gebezigd ter inleiding van aanvullende gegevens. Deze is heel geschikt om de aandacht te vestigen op bepaalde punten die men wellicht over het hoofd heeft gezien. Een dergelijke vraag zou b.v. kunnen beginnen met de woorden: „Wat ... nog meer?“ of „Waarom niet?“
 3. De *argumenterende vraag* dient om oude denkbeelden ter discussie te stellen en nieuwe te ontvouwen. Dergelijke vragen worden gewoonlijk ingeleid met de woorden *waarom* en *hoe*, b.v.: „Waarom gaan christenen 's zondags naar de kerk?“ of: „Hoe kunnen wij weten dat de Bijbel het geïnspireerde woord van God is?“
 4. De *coördinerende vraag* is het best te gebruiken om de leerlingen aan het denken te zetten en hun gedachten in de juiste banen te leiden. Deze vraag kan ook worden gebruikt om het gezamenlijk ergens over eens te worden, b.v.: „Zijn we het erover eens dat de bergrede ook heden ten dage nog van toepassing is?“ en „Hoe kunnen wij deze beide door Annie en Albert naar voren gebrachte gedachten met elkaar verenigen?“ Dit zijn enkele voorbeelden van coördinerende vragen.
 5. De *hypothetische* of „*veronderstellende*“ vraag dient soms om nieuwe scheppende gedachten ingang te doen vinden. Deze vraag begint vaak met „*als*“ of „*veronderstel eens*“, b.v.: „Als het eind van de wereld morgen zou komen, wat zou je dan doen?“
 6. *Alternatieve vragen* zijn voornamelijk bedoeld ter bepaling van de waarde van twee of meer verschillende handelingen om tot een beslissing te kunnen komen. Alternatieve vragen beginnen meestal met de woorden: „Wat moeten we ...?“ of „Welk van deze ...?“
- Het kiezen en formuleren van een vraag is nog maar het halve werk. Daarna moet de leraar uitmaken tot wie de vraag moet worden gericht. Dit kan op drieërlei wijze geschieden:

Daar is in de eerste plaats de *in het algemeen gestelde* vraag, die meer tot de gehele klas wordt gericht dan tot een afzonderlijke leerling. De leerlingen beantwoorden deze dan uit eigen beweging. Een vraag van deze soort zet iedereen aan het denken en drijft niemand in het nauw.

De tweede mogelijkheid is de *rechtstreekse* vraag die aan een met name genoemde leerling wordt gesteld. Let erop dat zo'n vraag zelf eerst moet worden gesteld; pas daarna mag de naam van de betrokkene worden genoemd. Door de naam van de leerling in plaats van aan het begin aan het eind te vermelden, bereikt men dat alle leerlingen oplettend en aandachtig blijven. Een rechtstreekse vraag is nuttig om een zwijgzame leerling bij de discussie te betrekken.

De derde vorm waarin men een vraag kan stellen is een vraag met een *wedervraag* te beantwoorden, *door te geven* of opnieuw te stellen, (mits deze kan dienen als uitgangspunt voor een onderlinge bespreking), waarbij dezelfde vraag nogmaals wordt gericht tot dezelfde leerling die de vraag heeft gesteld of tot een ander, of tot de hele klas. Als de vraag aan een ander wordt doorgegeven of aan de klas als geheel wordt voorgelegd, wordt het ook wel eens een *estafettevraag* genoemd. Zo is het b.v. mogelijk om een vraag aan een ander door te geven door te zeggen: „Zou jij ons misschien kunnen zeggen hoe je daarover denkt, Rita?“

Er zijn nog een paar andere punten die een leraar in gedachten moet houden bij het stellen van vragen, en wel: Een vraag moet zo eenvoudig en beknopt mogelijk geformuleerd worden en voortvloeien uit een voorgaande vraag

en het antwoord daarop; bovendien moet het een vraag zijn die het begrip van de leerlingen niet te boven gaat.

Behalve dat men moet weten wat voor vraag men moet stellen, hoe deze ingekleed en tot wie hij gericht moet zijn, omvat de kunst van het vragen stellen tevens het gebruik van de juiste toon van de stem, gelaatsuitdrukking en gebaren die voor elke vraag het meest geschikt zijn. Door deze factoren is het vertrouwen en begrip der leerlingen te beïnvloeden.

Tenslotte is er nog een belangrijke dimensie in de communicatie met onze leerlingen, d.i. *luisteren*. Goed luisteren is even belangrijk tot beter begrip van onze leerlingen als vragen stellen.

Echt luisteren betekent zo luisteren dat men de woorden, gevoelens, opvattingen en motieven leert begrijpen die schuil achter de woorden waarmee de leerlingen hun gedachten tot uitdrukking brengen en op de gestelde vragen ingaan. Dit zijn nl. aanwijzingen tot de uitlegging die de leerlingen zelf aan de door hen gebruikte woorden geven.

Een leraar kan blijk geven dat hij inderdaad luistert door instemmend te knikken of een opmerking te maken als: „ja, ga maar door.“ Het antwoord van een leerling nog eens met andere woorden herhalen en zijn opmerkingen in het kort samenvatten is nog een voorbeeld van actief luisteren.

Weten hoe men vragen moet stellen en hoe men luisteren moet, lost weliswaar niet alle problemen op waarvoor een leraar zich in de klas ziet gesteld, maar een goed voorbereid leraar kan bij deze leermethodes veel baat vinden.

Gezamenlijke opzegging voor juli 1970

De navolgende teksten dienen in mei en juni door de leerlingen van de leergangen 15 en 19 uit het hoofd geleerd te worden en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagschooldienst van 5 juli 1970.

Leergang 15:

(Jezus herinnert er zijn discipelen aan dat Hij hen geroepen en aangesteld heeft met het gezag het Evangelie te prediken en de Kerk te dienen. Als zij met een gebed in hun hart er aan werken deze roeping te volbrengen, belooft hij hen de leiding en zegeningen van God.)

„Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve; opdat, zo wat gij van den Vader begeren zult in Mijn Naam, Hij u dat geve.“ Joh. 15:16.

Leergang 19:

(God wil geen enkele zonde accepteren of goed praten, maar Hij wil vol liefde iedereen accepteren en vergeven, die telkens weer berouw toont en er naar blijft streven Zijn geboden te onderhouden.)

„Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen; Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.“ L & V 1:31, 32.

DELMAR H. DICKSON

Avondmaalsopzeggingen voor juni

Senior-zondagschool

„En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.“

(Joh. 8:32.)

Junior-zondagschool

„God schiep den mens naar Zijn beeld.“

(Gen. 1:27.)

De zegeningen en de macht van het priesterschap

Het priesterschap is de van Godswege ingestelde grondslag voor een gelukkig huiselijk leven en de Heer wil gaarne de zegeningen daarvan schenken aan elk goed huisgezin.

Door het priesterschap kan ieder gezin al gezegend worden als de leden daarvan het Evangelie van Christus beginnen te begrijpen en na te leven, hetzij dat zo'n gezin bestaat uit nieuwe bekeerlingen in het zendingsveld, of dat het al generaties lang tot de Kerk heeft behoord.

Voor al bij de tempelverordeningen valt het accent op dit priesterschap. Wanneer wij de hoofdzaken van onze geïnspireerde godsdienst begrijpen en het tempelhuwelijk in zijn ware perspectief zien, erkennen wij deze heilige verordening als de grondslag van waarachtig succes in het gezinsleven. Het is het fundament waarop wij echt geluk in dit leven kunnen opbouwen en verhoging tot heerlijkheid in het komende leven.

Het geeft elk gezin de zekerheid dat het priesterschap thuis vertegenwoordigd is en, mits het op de juiste wijze wordt begrepen, ontsluit het de poort op onnavolgbare wijze voor een rechtchapen, godvrezende levenswijze.

Wanneer het Evangelie zo wordt nageleefd, kan men zeker zijn van alle daaruit voortvloeiende zegeningen. Dit is waaruit het geval wanneer de vensters van de hemel worden geopend en

er zoveel zegeningen op ons worden uitgestort dat wij ze nauwelijks bergen kunnen.

In onze heilige tempels worden de zegeningen des hemels verleend aan de waarlijk getrouwe gelovigen, en vanuit dat heiligdom kunnen wij ze met ons meedragen naar onze eigen woningen ter versterking van het gezinsleven en voor het aankweken van een inniger, geheiliger verbondenheid tussen man en vrouw. De zegeningen van de priesterlijke tempelverordeningen zijn voor mannen en vrouwen beiden gelijk. Er bestaat in deze geen onderscheid.

Wanneer bij ons huwelijk de verzegelende zegeningen worden verleend, worden ze in gelijke mate aan de vrouw gegeven als aan de man.

Ook de door middel van het Evangelie afgelegde geloften van gehoorzaamheid zijn dezelfde voor mannen en vrouwen. Hierin is geen verschil. Wij hebben in de Kerk maar één maatstaf. Zo zijn ook de beloofde zegeningen eveneens dezelfde. Wanneer de Heer tot de gehoorzamen zegt dat Hij de vensters des hemels zal opendoen en zoveel zegeningen zal uitstorten dat zij ze bijna niet bevatten kunnen, maakt Hij dan scheiding tussen deze zegeningen en zendt Hij er een paar naar de mannen en andere naar de vrouwen?

Bij God is geen aanzien des persoons. Wanneer dus een jong echtpaar b.v.

zijn huwelijksleven in Gods tempel begint, gaan man en vrouw gezamenlijk en gemeenschappelijk dezelfde verbonden onder het priesterschap aan en ontvangen dezelfde beloften van goddelijke begunstiging. Wanneer zij dan dit priesterschap met zich meenemen in hun pas gestichte gezin, wat betekent dit dan?

Het betekent werkelijk dat zij de macht van God dan in hun huis brengen, nl. Zijn verbond om het te zegenen en Zijn macht om het te beschermen, op te bouwen en te heiligen, Zijn genezende invloed in tijden van ziekte, Zijn inspiratie bij het onderrichten van de kinderen, Zijn heiligende invloed, die van iedere woning een tempel kan maken — een toevluchtsoord, een tabernakel des vredes.

Wanneer een dergelijk tehuis wordt gesticht, is dit meer dan een verblijfplaats waar een gezin kan eten, slapen en de auto stallen. Het is het begin van een eeuwige verhouding, waarin een gezin voor altijd aan elkaar verbonden is.

Sta eens even stil bij het volgende en neem dit in overweging:

Echtgenoten worden voor de eeuwigheid aan elkaar verzegeld, en waardoor? Door het heilige priesterschap.

Kinderen worden door leven, dood en opstanding heen aan hun ouders verzegeld, en door welke macht? Door het priesterschap.

Wanneer de kleintjes ziek worden, door welke macht worden zij dan gezegend en gezond gemaakt binnen de muren van hun eigen ouderlijke woning? Door de macht van het priesterschap.

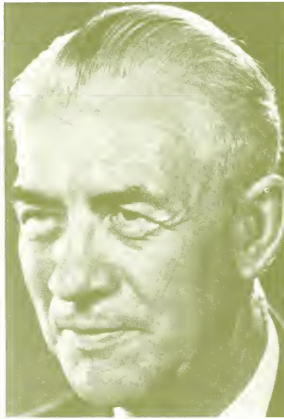
Als eenmaal de dood inbreuk maakt op de familiekring, door welke eeuwige macht blijven onze geliefden dan in die kring opgenomen tot in het hiernamaals de tijd van een blijvende hereniging aanbreekt? Weer is het de macht van het priesterschap. Door deze macht wordt ons gezinsleven in ieder opzicht beïnvloed, mits wij het Evangelie naleven.

In gezinnen waar dit zo is zijn de regels van het gezinsleven in harmonie met de priesterlijke normen die God ons door middel van Zijn met goddelijke volmacht beklede dienaren heeft gegeven.

Zo wordt ons huis een heiligdom van goddelijk onderricht, waar onder invloed van het priesterschap gezinsgebeden worden gehouden, waar spelletjes gespeeld en liedjes gezongen worden in een gezonde sfeer, die door het priesterschap wordt bevorderd. Onder de invloed van het priesterschap kan ieder kind als een teer plantje worden geleid, beïnvloed en onderwezen in de wegen der gerechtigheid.

De kracht van zedelijke reinheid en de verzwakkende invloed der zonde kunnen in het licht van het priesterschap tegenover elkaar worden gesteld. Het Woord van Wijsheid wordt dan een geliefde leefregel, kuisheid het morele wachtwoord en eerlijkheid een onveranderlijke gedragsnorm, dit alles onder de invloed van het priesterschap. In zo'n gezin wordt het geestelijk leven in ere hersteld. Zonder God kan er geen echte blijdschap zijn. In een dergelijk gezin kan iedereen een getuigenis krijgen van Gods majestueuze werkelijkheid, omdat Hij deel van dat gezin uitmaakt. Zijn invloed is daar aanwezig. Zijn vreugde, Zijn vrede, Zijn diepe voldoening, Zijn voorspoed, Zijn bescherming, de van Hem uitstralende geestelijke verlichting die als een lamp dient voor ons verstand, dit alles is er.

Bij het opgroeien van de kleinen, die dan zelf de zegeningen van het priesterschap weer ontvangen, zien wij hoe

Gods heilige macht zich van geslacht tot geslacht voortdurend uitbreidt, totdat wij in werkelijkheid „een heilig volk, een verkregen volk” worden, verkondigende „de deugden Desgenen, Die ons uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” (Zie I Pet. 2:9.)

Behoren wij er dan niet naar te streven de macht van het priesterschap ons leven lang te blijven eren?

Het priesterschap wordt nader omschreven als de aan de mensheid overgedragen macht van God.

Behoren wij die macht en de goddelijke invloed daarvan dan niet te maken tot een bestanddeel van elk huis? Behoren onze mannen dat priesterschap dan niet in ere te houden?

Moeten onze zonen er dan niet naar streven het ook te verkrijgen door bevoegde ordening en het eveneens te eren?

Dient verder niet iedere moeder, echtgenote en dochter evenzo deze goddelijke macht te eren, die aan haar man, zoon, vader of broer is verleend? Waarom behoort een echtgenote of moeder of een dochter dat priesterschap dan te eren? Omdat het priesterschap thuis, mits op de juiste wijze opgevat, een heiligende invloed heeft, en iedere getrouwde vrouw, moeder en dochter gezegend zal worden door de vreedzame geest die het in een gezin tweewebbrengt.

Waar het priesterschap goed begre-

pen en behoorlijk geëerd wordt en zijn invloed laat gelden, daar zullen geen familietwisten zijn, geen verbroken gezinnen, geen bedrog, geen ontrouw en geen echtscheiding. Daar zal veel-er harmonie en blijdschap heersen. Is Christus niet de Vredevorst (Jes. 9:5) en is het niet Zijn priesterschap? Is het niet naar waarheid het priesterschap naar de heilige orde van de Zoon Gods (Zie L. & V. 107:3.) Laat ons dan allen trachten het in ons gezin te brengen en in te zien dat dit deware bron van vrede en geluk is.

Zusters, spoor uw echtgenoot dus aan het priesterschap eer aan te doen en zich behoorlijk te gedragen in het ambt waartoe zij zijn geroepen. Leer uw zonen verlangend uitzien naar de dag van hun ordening, opdat ook zij de eigenlijke betekenis hiervan mogen leren begrijpen en het priesterschap eveneens mogen eren.

Moedig uw echtgenoot aan om uw gezin waardig voor te gaan. Erken hem als het priesterlijk hoofd van uw gezin. Dit zal voor u grote winst opleveren aan huiselijke harmonie.

Wend uw invloed aan om hem te helpen die gezinspatriarch te worden, die u graag in hem zoudt willen zien.

Vrede is van God afkomstig. Hij is daarvan de enige Bron.

Uw man is evenzeer Gods dienaar als u Zijn dienaar bent. De macht die hij door middel van zijn ordening heeft verkregen is de sleutel tot de vrede. Zusters, u moet helpen die sleutel om te draaien en de zegeningen des hemels voor uw gezin te ontsluiten. Doe dit door zelf Gods priesterschap te eren en uw echtgenoot aan te moedigen het in zijn dagelijks leven eer aan te doen, zowel thuis en bij zijn werk als in de Kerk.

Het is inderdaad betreurenswaardig dat er mannen zijn die hun priesterschap ontveren en dat doen zij op velerlei wijze. Dit blijkt niet alleen uit misdrijven waaraan enkelen zich schuldig maken, niet enkel uit onkuisheid, oneerlijkheid of zelfs afvalligheid van de Kerk. Dit gebeurt evenwel vaker op een andere manier. Zo zijn er b.v. slechts weinig gewoonten die een man meer ontsieren dan wreedheid in zijn gezin en onheuse bejegening van vrouw en kinderen door een man of een vader die er misschien van uitgaat

dat hij de dictator van het gezin is en dat „de koning onfeilbaar is.”

Er zijn mannen die proberen hun eigen gewichtigheid te vergroten door hun vrouw en kinderen te kleineren, zelfs in het bijzijn van andere mensen, waarbij hij hen voorstelt als tweede klas of minderwaardige burgers. Zo'n gebrek aan eerbied kan alleen maar aanleiding geven tot wrok en vele andere moeilijkheden en in het uiterste geval zelfs tot echtscheiding.

Evenals er niets onreins in het koninkrijk der hemelen kan binnengaan, zo zal daar ook nooit een onvriendelijk mens kunnen komen. Onze toegang tot dat rijk verdienen wij alleen door onze nederigheid en onze oprechte gehoorzaamheid aan de wetten van Christus. Die zoveel van kleine kinderen hield en Die alle vrouwen — ook die gezondigd hadden — met respect behandelde.

Hij is dan ook de Vredevorst, en Zijn vrede omvat ook de huiselijke vrede. Hij is het immers Die ons heeft geleerd vriendelijk voor elkaar te zijn, en daaronder valt tevens de huiselijke omgang. Hij leerde dat we vergevensgezind, verdraagzaam, geduldig en lankmoedig moeten zijn, allemaal eigenschappen die het best tot hun recht komen wanneer ze thuis worden toegepast. Dacht u dat iemand in Zijn tegenwoordigheid kan verschijnen zonder die hoofdkenmerken?

Toch zijn overtredingen van die voorschriften bijna een vaste gewoonte geworden in bepaalde gezinnen. Als onze broeders door hun eigen egoïsme en kortzichtigheid dergelijke toestanden bij hen thuis laten ontstaan, dan ontoren en ontwiden zij het priesterschap dat zij dragen.

Overtredingen van Gods wetten, in het geheim begaan, zijn niettemin schendingen van Zijn geboden, en het feit dat deze misschien binnen de vier muren van een woning plaatsvinden en niet in het openbaar, vermindert beslist niet de ernst daarvan.

Er zijn mannen die zich in het openbaar heel vroeg voordoen, maar die zich thuis precies andersom gedragen. Die ontoren dan op de meest huichelachtige wijze het priesterschap, en God verfoeit huichelaars.

Mannen moeten niet alleen vriendelijk zijn jegens hun vrouw en kinderen

en hen met liefdevolle achting behandelen, maar ook moeten zij door hun eigen voorbeeld hun zonen leren hetzelfde te doen.

Eerbied voor de vrouw is een integrerend onderdeel van het eren van het priesterschap. Aangezien het priesterschap werkelijk naar de orde van de Zoon van God is, behoren allen die tot die orde behoren te worden gekennmerkt door de eigenschappen van Gods Zoon.

Wij dienen het volgende te bedenken: „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

„Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedenken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — waarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.” (L. & V. 121:36-37.) Dit is een goede passage om thuis voor te lezen bij onze pogingen om onze zonen en onze echtgenoten bepaalde tot het priesterschap behorende plichten bij te brengen.

Wanneer die hemelse macht echter wordt erkend voor wat zij in werkelijkheid is en door ouders en kinderen evenzeer wordt gerespecteerd, kan zij in elk gezin onuitsprekelijke blijdschap teweegbrengen in dit leven, en de familiebanden kunnen dan tot in alle eeuwigheid bestendig worden.

In zekere zin is het thuis als een kerkelijke gemeente in het klein. Het streven van de Kerk dient daar de overhand te hebben en de priesterschap moet er in liefde en rechtvaardigheid aan het hoofd staan. Onder alle huisgenoten behoort liefde en goede harmonie te heersen. Het Evangelie moet daar nog beter onderwezen worden dan overal elders, en wel in een ontspannen sfeer. Juist onder dergelijke omstandigheden leren kinderen het Evangelie liefhebben en ervan

genieten, maar laat ons bedenken dat zij alleen het Evangelie zullen naleven als zij er behagen in scheppen.

Wij begrijpen dat er in vele gezinnen omstandigheden zijn waardoor zij de dagelijkse aanwezigheid van het priesterschap in het gezin niet hebben.

In sommige gevallen zijn de vaders geen lid van de Kerk, in andere gevallen zijn echtgenoten en vaders overleden. Verder zijn er onder ons vele voortreffelijke vrouwen, die nog niet in de gelegenheid zijn geweest een passend huwelijk te sluiten. Toch kan men zich ook in deze gezinnen verheugen in de macht van het priesterschap.

Gelovige vrouwen en moeders kunnen hun kinderen leren bidden en het Evangelie leren geloven en naleven.

Al onze zusters mogen een beroep doen op de bediening van hun eigen bisschop, die de vaders zijn van de gehele wijk. Deze zusters moeten ook door hun huisonderwijzers worden terzijde gestaan, wier invloed zij voortdurend kunnen ondervinden, niet alleen bij hun veelvuldige priesterlijke bezoeken, maar ook door hun voortdurende nabijheid en beschikbaarheid voor alle gezinnen in een wijk of gemeente.

Deze broeders kunnen worden geroepen om gezinnen in tijd van nood te zegenen. Zij kunnen raad geven en geraadpleegd worden. Geen enkel gezin in de Kerk behoeft het zonder de geïnspireerde leiding van Gods priesterschap te doen.

Laat ons dus het priesterschap erkennen zoals het is, nl. de macht van God die ons in dit sterfelijke leven is geschonken.

Laat ons daarbij bedenken wat het doel hiervan is, nl. elk gezin te zegenen, te leiden en te verzekeren van Gods alomtegenwoordigheid, niet alleen door de macht van Zijn Heilige Geest, maar evenzeer door de lichamelijke tegenwoordigheid van Zijn op de juiste wijze geordende dienstknechten.

„Doe net als ik”

DOOR MONROE EN SHIRLEY FAXMAN

Het volgende gezegde wordt toegeschreven aan Dr. Albert Schweitzer, de vermaarde organist en alom gerespecteerde dokter van de rimboe: „Het voorbeeld is niet het voor-naamste, het is het enige.” Wat de toepassing hiervan op de ouders betreft, willen we ons eens verdiepen in een belangwekkend experiment dat werd ondernomen aan de Brigham Young Universiteit door een promovierend student in de kinderpsychologie. Hierin wordt erop gewezen hoe sterk de neiging van kinderen is om veel gauwer het zichtbare voorbeeld van volwassenen na te volgen dan het mondelinge. Deze onderzoeker bedacht een proefneming op de kleuterschool om eens te zien in hoeverre de kinderen werden beïnvloed door het gedrag van de onderwijzers in vergelijking tot haar mondeling onderricht.

De onderwijzeres zette twee schaalpjes met snoepgoed op een tafeltje voor de klas. Terwijl ze de kinderen toesprak, nam ze dan van tijd tot tijd een snoepje uit een van de schaalpjes, stak het in haar mond, haalde het snoepje dan weer onopvallend uit haar mond en gooide het in de prullenmand. Terwijl ze dit deed, zei ze dan met een opge-

wekte, vaste stem: „O, wat zijn dit fijne snoepjes! Ze smaken zo lekker!” enz.

Telkens wanneer ze snoepjes uit het andere schaalpje pakte, zei ze dan: „O, maar dit zijn afschuwelijke snoepjes. Ze smaken zo raar. Ik vind deze snoepjes helemaal niet lekker, hoor.” Bij deze opmerkingen trok ze een toepasselijk gezicht. Tegelijkertijd bleef ze toch geregeld snoepjes uit het tweede schaalpje eten, en ze at ze allemaal op na ze te hebben geproefd. De kinderen zagen dit alles stilzwijgend aan. Later in de loop van het lesuur ging de onderwijzeres met beide schaalpjes rond en bood de kinderen beide soorten snoepgoed aan. Vrijwel zonder uitzondering namen de kinderen het lekkers uit het tweede schaalpje, waarvan de onderwijzeres had gezegd dat het niet lekker was, maar het toch had opgegeten. De kinderen lieten het snoepgoed uit het eerste schaalpje staan, waarvan de onderwijzeres had gezegd dat het lekker was, maar het niet had opgegeten.

Dit onderzoek bevestigt wat vele ouders reeds hebben ontdekt, soms tot hun leedwezen of verlegenheid. Als de

ouders hun kinderen voorhouden hoe zegenrijk het is de mensheid te dienen door middel van kerkelijke arbeid, terwijl ze zelf hun kerkelijke plichten ontlopen en klagen over de gang van zaken in de Kerk, dan kunnen ze reacties verwachten als bij dat eerste schaalte. Bovendien kunnen vriendelijke, waarderende woorden in tegenwoordigheid van een kerkelijk ambtenaar kinderen ertoe brengen zich ook een houding van ontzag en dankbaarheid tegenover hen „aan te meten” en deze dan oppervlakkig in acht te nemen; diezelfde deugden kunnen echter gemakkelijk in de prullenmand worden geworpen als de ouders zich thuis in hun privé-gesprekken over diezelfde ambtenaar gaan beklagen.

Hoe kunnen ouders laten zien dat werken een zegen is? Wanneer ouders over hun eigen jeugd spreken, beroemen ze zich er dan op hoe hard ze toen moesten werken? Een dergelijke eigen roem is vaak niets meer dan een enigszins verkapt zelfbeklag. Als men tegen kinderen zegt hoe gelukkig ze zijn dat ze niet zo hard bevoeven te werken als hun ouders destijds, dan heeft dit duidelijk deze strekking: het is een zegen als je niet hoeft te werken. Om in de stijl van het experiment van de kleuteronderwijzers te blijven, zo'n ouder brengt dan onopzettelijk een prullenmandreactie teweeg. De positieve methode is in dit geval het werk met enthousiasme en blijdschap aan te pakken en in uiterlijk, gevoel en woord blij te geven van voldoening. Waarom geven sommige ouders er dan de voorkeur aan om bij hun kerkelijk dienstbetoon of in hun dagelijks werk de martelaar uit te hangen? Wekken zij zo niet de indruk dat werken *zich opofferen* betekent? Geeft het meer zegeningen wanneer men zich opoffert dan wanneer men voldoening uit zijn werk put? De houding en het voorbeeld van de ouders bepalen in deze het verschil.

Wanneer de ouders iets alleen met de mond, maar niet met het hart prijzen, wat kopen zij daar dan voor?

Verscheidene jaren geleden kwam er eens een heel naar geval voor de kinderrechtster. Een meisje van nog geen twintig jaar stond terecht wegens winkeldiefstal, maar het verbijsterende in het over haar uitgebrachte rapport was wel dat haar moeder bij diezelfde gelegenheid eveneens van winkeldiefstal was beschuldigd. Onder tranen zei de moeder: „Ik schaam me zo. Ik had niet gedacht dat mijn dochter het wist. Toch ben ik verder niet zo slecht — ik heb altijd geprobeerd een goede moeder te zijn. Wij gaan naar de kerk en houden altijd zoveel mogelijk samen onze gezinsgebeden.”

De reclasseringsambtenaar merkte later hoofdschuddend op: „Misschien moeten wij de leuze, ‚het gezin dat samen bidt, blijft samen’ dan veranderen in: ‚het gezin dat samen knielt, steelt ook samen.’” Hoe diep zo'n voorval onze gevoelens ook moge schokken, als ouders zouden we er misschien toch verstandiger aan doen het voorbeeld dat wij dagelijks geven eens te onderzoeken en te vergelijken met de beginselen die wij *volgens zeggen* zijn togedaan. Het accent dat door die moeder op kerkgang en gebed werd gelegd was positief, maar door haar daden ondermijnde ze op een verschrikkelijke manier de deugden die de Kerk voorstaat.

Geen enkele ouder zal een kind opzettelijk een verkeerde opvatting bijbrengen of een slecht voorbeeld geven, maar ongelukkigerwijze gaan er van onachtzaamheden en zwakheden krachtige lessen uit. Ouders mogen nog zo'n hoogstaand standpunt beweren in te nemen ten aanzien van de seksuele moraal, als ze met kennelijk genoegen en gelach schuine praatjes verkopen of aanhoren, dan kunnen hun kinderen hierop wel eens reageren zoals die kleuterklas op het tweede schaalte snoeppoed van de onderwijzers dat ze zogenaamd versmaadde, maar blijkbaar toch lekker vond.

Vele ouders mopperen: „Waarom lezen de kinderen tegenwoordig toch geen boeken meer?” Die ouders zouden er beter aan doen als men ze zelf genoeglijk zag zitten lezen. Geestdriftige opmerkingen van een ouder over het plezier, de spanning en de voldoening van een goed boek zullen veel meer uitwerking hebben dan een kind zonder meer tot lezen aanzetten, mits dat kind de daad bij het woord gevoegd ziet. Ouders die werkelijk genieten van werken voor de Kerk, goede muziek, literatuur, schilderkunst, toneel, bestudering van de Schriften, creatieve liefhebberijen en het naleven van het Evangelie, zijn aangesloten op de beste krachtbron waaruit ze hun kinderen beïnvloeden kunnen, nl. op de kracht van het voorbeeld. ○

Ringconferentie Hollandse Ring

Jury van het muziekfestival
v. l. n. r.: zr. Jongkees, zr. Nijssen, br. Beuger

Ringconferentie 1e kwartaal 1970

De eerste ringconferentie van dit jaar is weer voorbij. De kerk in Rotterdam-Noord, waar de conferentie werd gehouden, was stampvol. Dat was een zeer verheugend gezicht en men kan dan echt zien dat de Kerk groeit. Onder de sprekers bevonden zich ouderling Franklin D. Richards, assistent van de Raad der

Twaalven uit de V. S. en zijn charmante echtgenote. Beiden hebben ons door hun mooie toespraak bijzonder geïnspireerd en de zeer belangrijke taak van de vrouw in de Kerk werd terdege onderstreept. Het was fijn om onze ringpatriarch, broeder Jongkees Sr., in ons midden te hebben, die op deze mooie dag zijn 79ste verjaardag mocht vieren. Wij zijn alle medewerkers dankbaar, die het ons door hun persoonlijke inzet mogelijk hebben gemaakt om de gasten uit de V. S. te verstaan en te begrijpen.

Op 19 maart j.l. gingen 4 van de Haarlemse ZHV-zusters op bezoek bij Zr. Suze Verbruggen, die haar 75e verjaardag vierde die dag.

Op zichzelf niets bijzonders, ware het niet dat deze zuster tevens 60 jaar lid van de Kerk was.

Zij werd n.l. gedoopt op 17 januari 1910, als 14-jarig meisje tegelijk met haar ouders. En dit gebeurde toendertijd buiten, en voor haar was dat in de Rijn bij Arnhem. Ze herinnert zich nog heel goed, dat het 's avonds om ongeveer 8 uur plaats vond en er vielen die avond ook

nog sneeuw en hagelbuien, maar de dopelingen hadden desondanks geen last van de koude.

Zelfs herinnert ze zich nog de namen van de zendingen die haar doopten en haar de handen oplegden, n.l. br. Plath en br. Brimhall; het gebeurde in aanwezigheid van de meeste leden van de toenmalige Arnhemse gemeente die ongeveer 100 leden telde, zij hielden hun diensten in een huurhuis aan de Bakkerstraat.

Na 2 jaar verhuisde Zr. Verbruggen met haar ouders naar Haarlem. Daar was ze een trouw lid van de Kerk, zong mee in een koor en een kwartet, en bespeelde soms het orgel tijdens de diensten.

De ZHV was in Haarlem toen nog niet opgericht. Zr. Verbruggen verblijft al sinds 10 augustus 1936 in het Provinciaal Ziekenhuis te Santpoort, en wordt daar dus al ruim 33 jaar verpleegd. Maar nog steeds kan ze zich verdienstelijk maken in de linnenkamer en bezigheid houdt ook deze zuster vitaal voor haar leeftijd. Moeilijkheden zijn haar niet bespaard in haar leven, maar ze heeft kracht geput uit het Evangelie, waar ze zich steeds aan vastgehouden heeft en waar ze een groot getuigenis van bezit. En zo is ze een goed voorbeeld voor haar medemensen.

Br. Jongkees reikt Ina Piket de „Gouden Roos“ uit.

Muziekfestival 1970

Degegen, die het muziekfestival hebben bijgewoond, hebben absoluut het op die avond uitgezonden Eurovisiesongfestival niet gemist. Rotterdam-Zuid heeft een werkelijk grandioze avond georganiseerd en wij zijn allen dankbaar, die aan deze avond hebben meegewerkt. Onder de vele prijswinnaars noemen we speciaal de "Classical Popmachine", een beatgroep uit Rotterdam-Zuid. De juryleden hebben zich deze avond serieus van hun taak gekweten en hun opbouwende kritiek werd ten zeerste gewaardeerd. Na een dankwoord en een hartelijk applaus werd deze avond tenslotte met gebed besloten.

Dergelijke avonden mogen en moeten meer georganiseerd worden. Men leert hierdoor elkaar beter kennen en waarderen en de eenheid onder elkaar zal er door groeien.

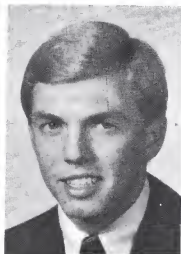

De jeugdconferentie met Pasen in de jeugdherberg "De Grote Beer" in Apeldoorn, is fantastisch geweest. Het begon met de finale van de roadshows waaraan de volgende gemeentes deelnamen: Utrecht, Apeldoorn, Eindhoven en Groningen. Ondanks enkele onvoorziene complicaties die zich voordeden, werden de roadshows goed gebracht. Winnaar werd dit jaar de gemeente Eindhoven. Zij hadden er veel werk van gemaakt, wat zeer gewaardeerd werd. Zondags was er een getuigenisvergadering en vele jonge mensen gaven hun getuigenis van

de waarheid van het Evangelie. Daarna was er een fijne avondmaalsvergadering, waar een haardvuuravond op volgde, die alle andere haardvuuravonden overtrof. Er werden twee films vertoond, "Johnny Lingo" en "Dat, wat verloren was". Op maandag werden de sportwedstrijden gehouden, waarbij de onderlinge wedijver groot was. Ook werd er aan volksdansen gedaan, in voorbereiding op het komende dansfestival. Degenen die er niet waren, hebben beslist een heel fijn en opbouwend weekend gemist.

VERTROKKEN

Burgoyne, Stephen P.,
Salt Lake City, Utah

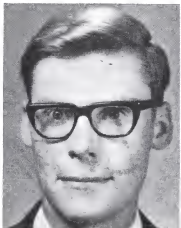
Carroll, Glenn H., Ogden, Utah

Hansen, Gary Steve,
Spanish Fork, Utah

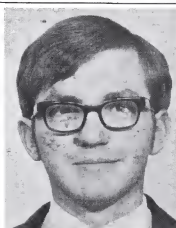

Ludema, Johannes, Ogden, Utah

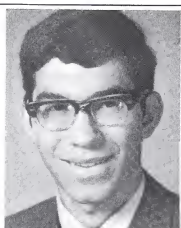

Perkins, Timothy K.,
Idaho Falls, Idaho

AANGEKOMEN

Frederick W. Meyer,
Taber, Alberta, Canada

Dennis J. R. Zwang,
Salt Lake City, Utah

Wanneer er een districtsconferentie is, ergens in de Nederlandse zending, krijgen de kinderen in de junior-zondagschool uitstekende lessen, terwijl hun ouders luisteren naar de zedingsleiders. Hier laten de kinderen uit het district Antwerpen de tekeningen zien die zij in de junior-zondagsschool hebben gemaakt, o.l.v. de zusters-zendingen, zr. Anna Ludema en zr. Johanna v/d Waal. De kinderen leren vele dingen die hen zullen helpen betere mensen en betere leiders te worden in de toekomst. Dit zijn onze toekomstige leiders, niet alleen in de maatschappij, maar ook in de Kerk.

De ringconferentie van 7 en 8 maart 1970, bleek van groot belang te zijn voor iedereen. De voornaamste sprekers waren president Franklin D. Richards en zijn vrouw, die allebei een zeer inspirerende toespraak hielden over het belang van zedingswerk. Hun boodschap zal vele jonge mensen inspireren een volledige zending voor de Kerk te gaan vervullen om zodoende veel mensen tot de Kerk te brengen en haar te helpen groter te worden en vooruitgang te maken hier in Nederland.

Ontroerend waren de jeugdwerkkinderen, die muziek maakten tijdens de conferentie onder de capabele leiding van zr. Triemstra. Het podium zat vol en de kinderen deden de ring beslist veel eer aan.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Apeldoorn

de Jong, Winarni Louise, 26 december 1969
Stomps, Barbara Gloria, 23 januari 1970
Schäffer, Johanna Geertruida Margaretha,
6 maart 1970

Arnhem

Kijf, Reint Tonnis, 19 maart 1970

Enschede-Hengelo

Coenraad-Wenas, Diana Helena Florence,
6 maart 1970
Coenraad, Claas Rainier, 6 maart 1970
de Ceuninck van Capelle, Rudi John,
6 maart 1970

Groningen

de Jonge, Egge, 20 februari 1970
Horn-Werkman, Grietje, 28 februari 1970

Haarlem

Eekelschot, Jan Cornelis, 27 februari 1970
Pierse, Dirk, 27 februari 1970
Pierse-Hermans, Margaretha, 27 februari 1970
Pierse, Margaretha Antonia, 27 februari 1970
Pierse, Theodora Adriana, 27 februari 1970
Scheepbouwer, Jacques, 27 februari 1970
Scheepbouwer, Rob, 27 februari 1970

Harlingen

Tichelaar-Bruinewoud, Jacoba, 20 maart 1970
Smits, Lucie, 20 maart 1970

Heerlen

Heikoop, Maria, 27 februari 1970
Dalmayer-Schiffer, Anna Sophia,
27 februari 1970

Den Helder

de Groot, Sonja Marijke Diekstra, 13 maart 1970
de Groot, Harmon, 13 maart 1970

Zeist

van der Winkel, Margartha, 6 maart 1970
Harskamp, Hendrik Anthonie, 6 maart 1970

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Langejans, Albert Willem, priester, 8 februari
1970

Antwerpen

Van Goethem, Cyril Charles, leraar, 10 maart
1970

Troffaes, Josephus E. E., ouderling, 15 maart 1970
Dedecker, Robert J. L., leraar, 15 maart 1970

Arnhem

Mathijssen, Wilhelmus, Sr., ouderling,
25 januari 1970

Apeldoorn

Feith, Leendert, ouderling, 25 januari 1970
Feith, Evert Willem, priester, 22 februari 1970

Emmen

Doldersum, Willem, diaken, 8 maart 1970

Gouda

Snel van Vollenhoven, Heinrich, leraar,
22 februari 1970

Cent

Vercouillie, Gilbert Georges, leraar, 1 maart 1907
Vercouillie, Jean Pierre, diaken, 1 februari 1970
Vercouillie, Patrick Leon, diaken, 1 februari 1970

Groningen

Zurhaar, Johan Willem, priester, 8 maart 1970
Aldershof, Jan, priester, 8 maart 1970

Harlingen

Bakker, Marten, diaken, 22 februari 1970

Heerlen

Edwards, Donald C., priester, 15 maart 1970
Snel, Johannes Augustinus, priester, 18 januari
1970
Schäfer, Paulus Lambertus, diaken, 15 februari
1970
Smeets, Johan Leopold, ouderling, 10 maart 1970

Den Helder

Kallioja, Cornelis, leraar, 21 december 1969

GEHUWD

Den Helder

Roger Gfeller en Janine Overdiek, 31 december
1969

Heerlen

Alida Lenartowicz en Dries Gubbels, 24 februari
1970

OVERLEDEN

Gouda

Verbiest, Theodorus, 17 februari 1970

Enschede

Holtkamp-Heijser, Sofia, 18 februari 1970

Geroepen op zending naar Brazilië

15 april 1970 werd Ferdinandus Lefevere Jr. voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op zending geroepen naar Zuid-Brazilië. Het hoofdkantoor van de zending aldaar is in Porto Alegre, Brazilië.

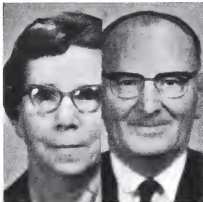
Het doet ons plezier dat weer een van onze jongemannen geroepen is om onze hemelse Vader op deze manier te dienen. Dit is een fantastisch mooie gelegenheid om een getuigenis van het Evangelie te vergroten en andere mensen te kunnen vertellen van de zegeningen die hen wachten als ze lid worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Oud. Lefevere zal 27 maanden in Brazilië blijven en het adres van het hoofdkantoor is:

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Brazilian South Mission
Caixa Postal 1513
Porto Alegre, Rio Grande do Sul
Brazil

Wij hopen dat iedereen br. Lefevere zal schrijven, zodat hij zal weten dat wij aan hem denken en voor hem bidden.

VERTROKKEN

Andrew & Lena R. Brinksmas,
Idaho Falls, Idaho

Richard O. Christensen,
Logan, Utah

Lefevere, Ferdinandus, jr.,
10 mei 1970

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING**GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING****Almelo**

Roesink, Hendrikus Maria Jozef,
27 maart 1970

Roesink-Wind, Peterdina, 27 maart 1970

Amersfoort

Lans, Harry Eduard, 6 april 1970

Roelvink, Louisa Hendrika, 20 april 1970

Assen

Prahl, Andrée Marie Henriette,
24 april 1970

Brussel

Degel, Filip Albert Yves William,
20 april 1970

Deventer

van der Hulst, Hendrika J. E., 30 januari
1970

Groningen

van der Ploeg, Suzanna Gijsbertha,
24 april 1970

Heerlen

Hool, Erik Henri, 27 maart 1970

Den Helder

Visser-Stuut, Jetta Albertina Eva, 17 april
1970

Visser, Anrolina Suzanna, 17 april 1970

Leeuwarden

Bakker, Anna, 10 april 1970

Utrecht

van den Berg, Johanna Helena, 30 maart
1970

Zeist

Otten, Jeanine Elisabeth, 20 april 1970

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING**Rotterdam Zuid**

Hagen, Jacoba, 3 april 1970

de Wijk, Marcel Johan, 3 april 1970

van den Donk, Robert Maarten, 3 april
1970

de Wijk, Johann Wilhelm Ronald, 24 april
1970

VERHOOGING EN ORDERING IN HET PRIESTERSCHAP**Almelo**

Tijhoff, Herman, leraar, 15 maart 1970

Arnhem

Rosendahl, August, priester, 22 maart
1970

Wijnsouw, Lourens, diaken, 8 maart 1970

Kijf, Reint Tonnis, diaken, 12 april 1970

Deventer

Jalving, Hendrik, leraar, 25 januari 1970

Ede

Lefevere, Ferdinandus, jr., ouderling,
17 maart 1970

Eindhoven

Arts, Jacobus Antonius, ouderling,
1 maart 1970

Haarlem

Dieduksman, Rudy, ouderling, 15 februari
1970

Heerlen

Keeler, Delbert Fredrick, diaken, 12 april
1970

Nijmegen

Dumas, Eugene E. R., diaken, 29 maart
1970

Dumas, Johannes, diaken, 29 maart 1970

Amersfoort-Engelstalig

Stiggins, Charles Frank, priester, 8 maart
1970

Utrecht

Baantjer, Hans Marco Heini Louis,
diaken, 21 september 1969

OVERLEDEN**Harlingen**

Kracht-Veenstra, Trijntje, 31 maart 1970

GEBOREN

Hoencamp, Ely, **Utrecht**, 5 januari 1970
van Vliet, Martin John Pieter, **Utrecht**,
31 januari 1970

GEZEGEND**Heerlen**

Schäfer, Maurice, 1 februari 1970

Schäfer, Johannes Lambertus, 1 februari
1970

van 't Hul, Patricia L. C. E., 4 januari 1970

Utrecht

Hoencamp, Ely, 5 april 1970

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE**ZENDING IN DE MAAND MAART 1970**

Klaske Dallinga-Siekman, eerste raad-
geefster in de JVOOV van de zending

Ilse de Visser-Koppenberg, tweede raad-
geefster in de JVOOV van de zending

Jannie Schuurman, secretaresse in de
JVOOV van de zending

C. de Jonge, eerste raadgever in de
JMOOV van de zending

Frans de Visser, tweede raadgever in de
JMOOV van de zending

Budde Gout, secretaris in de JMOOV van
de zending

DE ALGEMENE CONFERENTIE VIA EEN DIRECTE TELEFOONVERBINDING

Zondag 5 april hadden de zending en de ring het voorrecht via een directe telefoonverbinding vanuit Salt Lake City de Algemene Conferentie te horen.

De eerste Algemene Conferentie van 1970 bracht inspirerende boodschappen van president Joseph Fielding Smith en kon voor het eerst op twee plaatsen in de Nederlandse Zending ontvangen worden, in de kerk in Groningen en in Utrecht. Er waren in Utrecht ongeveer 275 mensen aanwezig en 125 in Groningen.

Dit aantal is twee maal zo groot als het aantal in Utrecht vorig jaar oktober. De Kerk in Holland gaat met sprongen vooruit.

Op 10 en 11 april was er weer een succesvolle „Instructiedag“ voor de gemeentepresidenten en OOV-besturen van de Nederlandse Zending.

Zoals altijd werd het in Rijnauwen gehouden. De instructiedagen begonnen met een bijeenkomst op vrijdagavond met heel goede sprekers en een film. Er werd ook een demonstratie van een goede en een slechte OOV gegeven door het OOV-zendingsbestuur. Het totale aantal aanwezigen op het instructie-weekend beliep meer dan 100 personen. Zaterdag werd een uitgebreide discussie gehouden over OOV-zaken.

Zr. Pen, zr. Dallinga, zr. v. d. Lende, br. Lefevere, br. de Jonge en nog anderen vertegenwoordigden de OOV en toonden lesmateriaal. Br. de Jager, br. van Beek en president Dalebout lieten materiaal voor een workshop zien.

Men was algemeen zeer enthousiast. Iedereen voelt dat er in de zending een groot enthousiasme heerst. Niemand onder de leiders twijfelde eraan dat het veld reeds wit was om te oogsten.

Iedereen vroeg zich af: „Hoe gauw zal het volgende weekend gehouden worden?“

De poëzie van het alledaagse

DOOR RICHARD L. EVANS

Sir William Osler, de eminente Canadese arts, die leefde van 1849—1919, heeft een gedachte uitgesproken die de aandacht vestigt op gewone, alledaagse bezigheden. Dit heeft hij „de poëzie van het alledaagse” genoemd. „Niets zal u krachtiger steun verlenen,” heeft hij gezegd, „dan het vermogen om in uw saaië sleurwerkzaamheden . . . de ware poëzie van het leven te ontdekken, de poëzie van het alledaagse, van de gewone man, van de eenvoudige, afgesloofde vrouw, met hun liefde en hun vreugden, hun verdrietelijkheden en hun smarten.” Veelal verheerlijken wij het ongewone, het overdrevene, het gekunstelde, maar intussen blijft de wereld van dag tot dag voortbestaan door de eerlijke, volhardende krachtsinspanning van gewone, trouwe mensen die hun moeilijkheden het hoofd weten te bieden, hun schulden betalen, hun kinderen verzorgen, voor de zieken en voor elkaar zorgen, die noodzakelijke functies vervullen, hun werk goed verrichten en zich staande houden ondanks ontmoediging. Zonder deze voortreffelijke werkers, zou het met deze wereld niet veel gedaan zijn. Machines kunnen nooit geheel en al de plaats innemen van nadenkende, nauwgezette, trouw hun werk verrichtende mensen. Betoverende schijn of vrije tijd kan nooit de plaats innemen van degelijk werk in de wereld, van doen wat er vandaag moet worden gedaan. „Indien u uw werk met volstrekte getrouwheid volbrengt,” heeft Phillips Brooks eens gezegd, „dan maakt u zich even verdienstelijk voor het algemeen welzijn als de geniaalste werker . . . Gaat dan heen, neemt uw werk op en doet het . . . met opgewektheid en liefde . . . met diepe toewijding aan uw taak, en toch ook . . . ten diepste dankbaar voor het werk dat andere mensen doen . . . opdat alles zo goed mogelijk worde gedaan, en iedereen in zijn eigen vak zijn best moge doen . . .¹ Weten wat er gedaan moet worden en het dan ook doen is niet alleen noodzakelijk, maar veelal heldhaftig in zijn soort. God zij gedankt voor al die oprechte, bewonderenswaardige mannen, vrouwen en kinderen die elke dag goed en eerlijk datgene doen wat zij te doen hebben, in weerwil van moeilijkheden en teurstellingen; dankt Hem voor getrouwe mensen, voor eenvoudige mensen, voor gewone werkzaamheden, voor werk dat goed wordt gedaan — voor de „poëzie van het alledaagse.”

¹ Phillips Brooks (Amerikaans Episcopaaals bisschop, 1835—1893) „The light of the world and other sermons: Identity and Variety.”

„Het gesproken woord” van het Tempelplein, uitgezonden via KSL en CBS op 28 september 1969. ○